EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXIV. évfolyam

2020. Úrnapja

Ima

Maradj velem, Uram,
Téged kereslek,
a Te lelkedet, a Te szeretetedet,
a Te irgalmadat, a Te szívedet,
mert szeretlek Téged,
és nem kérek más jutalmat,
mint a szeretet gyarapodását.
Szeresselek Téged egész szívemmel itt a földön,
hogy tökéletesebben tovább szerethesselek
az örökkévalóságban.
Ámen.

(Részlet Pio atya imájából)

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükköny u. 3. Felelős kiadó: Dr. Gável Henrik plébános. Alapító szerkesztő: Kiss Gábor. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária, Szőts Miklós és Vas Gábor. Lektorálás: Magony-Biró Kata és Magony Andor. Fotók: Tomkáné Gürtler Ildikó, www.pixabay.com, Internet. Nyomdai munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba 2020. szeptember 6-ig várjuk írásaitokat az egyhazkozsegilevel@gmail.com címre.

Beköszöntő

759, 353, 1028, 2936, 2761. Az elmúlt hónapokban az albertfalvi közösség az online térben találkozott. Részt vettünk szentmiséken, hittanórákon, közösségi alkalmakon. Odaadtuk az időnket, megnyitottuk a szívünket. Szomjaztunk az Igére, a tanításra, vártuk a találkozást a lelki áldozás során, örültünk egymásnak a videós találkozókon. A fenti számok sorban a virágvasárnapi szentmise, az irgalmasság órája, az első nagyböjti hétköznapi (!) szentmise, egy Vakkancs történet és a lorettói litánia nézettségi számai. Élő alkalmakon sosem voltunk együtt ennyien, be sem férnénk a templomba! Ami nem elérhető, az után sokkal jobban vágyakozunk.

Lapszámunkban több testvérünk ír arról, amit Isten ebben az időszakban mutatott meg neki. Van miért hálát adnunk! És most mi együtt, az albertfalvi közösség, hogyan indul tovább? Mit őrzünk meg ebből a tapasztalatból? Milyen gyümölcsök fakadnak az imádságunkból? Izgatottan várjuk!

Schwarczkopf Orsi és Bálint

Tartalom

Az ünnep üzenete

A járvány után még egy utolsó ellenség – Henrik atya 4

Élő vízforrás Rovatvezető: Riszterer Zsuzsi

Imaháló – Riszterer Zsuzsi 6

Miatyánk a karanténban – Vasné Dám Réka 8

Lélekbuborékok - „Szárnyad alatt" – Rajos Boglárka 12

Jelek – Molnár Cecília 14

Új időpontban – Kuzmányi István interjúja Mohos Gábor segédpüspökkel (részlet). 16

Harmatcseppek Rovatvezető: Riszterer Zsuzsi

100 szóban: Vallomás karanténnak idején – Molnár Cecília 19

Mihez kezdek a szabadidőmmel? – Rokolya Boglárka 20

Huszti Zoltán: Vers és festmény 23

Gondolatok

Gondolatok járvány idején – Mickó 24

Gyermeknapra – Kolláth Adrienn 28

Mamának – Mickó 30

Óbecsey István: Szeressétek az öregeket! 32

Olvastam... Rovatvezető: Szőts Miklós

Az igazi hősök békét teremtenek – Szőts Miklós 33

A mustármagról – Szőts Miklós 36

Filmajánló

Hölgyek levendulában – Kolláth Adrienn 38

Szeretetmorzsák Rovatvezető: Bene Lajos

És azután? – Bene Lajos 40

Reflektorfényben Rovatvezető: Bene Lajos
Interjú Gyurász Krisztián atyával
– Akinek Jézus súg a vizsgákon – Bene Lajos 42

Arcok-szakmák-hivatások Rovatvezető: Kiss István
A „bábjátékos" – Kiss István 46

Közös(s)égi találkozások Rovatvezető: Szakácsné Ujházy Mária
Online Mária-Márta találkozó – P. Fábián Betti, T. Gürtler Ildikó, Cs. Engi Helga 51
Házas hittan a virtuális térben – Mickó 52
Kedves Vakkancs! – Mickó 54

Don Boscós hírek Rovatvezető: Makrai Ákos
Karantén költemény – Haszon Anna 56

Alfanimators Rovatvezető: Fejes Miklós
Interjú egy újonnan avatott animátorral – Pinczés Péter 58

Gyökereink Rovatvezető: Kiss Gábor
Ügynöki jelentések
az Albertfalvi Templomról az 1950-es évek elején – Kiss Gábor 60

Testületi vallomások Rovatvezető: Vas Gábor
Úrnapi vallomások – Vas Gabesz 64

Gyereksarok Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka
Társasjáték ajánló – Bogi néni 70
Hány szentet ismersz fel? – Bogi néni 72

Karantén szikrák – Riszterer Zsuzsi 74

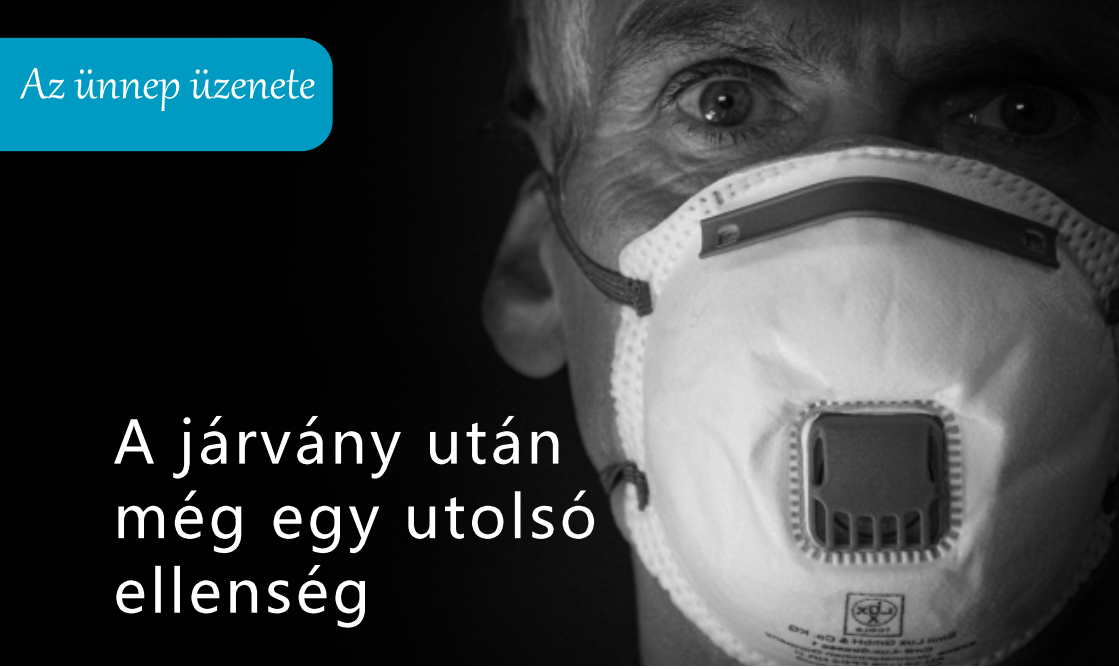

A járvány után még egy utolsó ellenség

Ne ijedjetek meg, kedves Testvéreim, amikor ezt a címet olvassátok! Nem riogatni akarok, hanem éppen arra szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy nem gyógyultunk meg teljesen, ha a múló járvánnyal együtt azt a másik kísérőjelenséget, mint utolsó ellenséget le nem győztük. De amíg a COVID-19-nek a vakcináját ki lehet kísérletezni, addig ennek az alattomos, és mindent behálózó ragályos betegségnek az ellenszerét senki emberfia nem képes egy laboratórium steril környezetében sem kikísérletezni, mivel ennek a betegségnek a kórokozója majdnem olyan ősi, mint maga az emberiség. Azt tudjuk róla, hogy alapvetően rejtőzködő életet él, szeret minden dolog, szituáció mögött megbújni, és akkor merészkedik elő, ha valamilyen, emberre veszélyes esemény kiváltja.

Talán már sejti valaki, miről van szó, de ha nem, hát akkor arra kérem, hogy tekintsen embertársai szemébe, akikkel együtt él, és akikkel esetleg átélte a járvány alatti hónapokat, nézzen fürkészőn szerettei, rokonai, vagy akár egy idegen, ismeretlen ember arcára, és valószínűleg rátalál az emberiség utolsó ellenségére, mely a járvány okozta megpróbáltatások révén alattomosan befészkelte magát az életünkbe. Ez az utolsó ellenségünk: a FÉLELEM!

Kimondatlanul ott lappang az emberek életében a járvánnyal kapcsolatos baljós kérdés: tényleg túl vagyunk lassan rajta? Nem fog esetleg ősszel ismét elárasztani minket újra? Mi lesz, ha…?

Arra hívlak Titeket, kedves Testvéreim, hogy ne engedjünk ennek a szívet és életet fojtogató „gondolat-vírusnak”! Húsvét eseménye után élünk, nem feledhetjük, amit az apostolok továbbadtak nekünk: a Feltámadott velünk van, ha Isten velünk, ki ellenünk?

Azt írtam, ez a félelem-betegség majdnem egyidős az emberiséggel. De csak majdnem, hiszen a mi Teremtőnk kezdetben nem úgy teremtett minket, hogy féljünk! Ő a mi békességünk. A halált sem Isten alkotta, ahogyan azt a Bölcsesség könyvében olvashatjuk. Sőt: utolsó ellenségként a halált is megsemmisíti Istenünk. A félelemnek nincs joga befészkelnie magát életünkbe! Mi Jézussal és Őbelőle élő lények vagyunk, akik már nem ismerhetik meg a megsemmisítő pusztulást, hiszen a Feltámadott misztikus Testének tagjai vagyunk! Átjár bennünket az Ő halhatatlan, félelmet és halált legyőző életereje. Ezt az élet-elixírt mint a halhatatlanság gyógyszerét eheted és ihatod magadba, amikor áldozol és Krisztus, a Te szerető Megváltód szent Testét és áldott Vérét magadhoz veszed! Ne félj hát! Engedd, hogy a benned élő, és újra és újra benned lakást vevő Úr eloszlassa félelmeidet, és meggyógyítson Téged lelkileg is!

A Feltámadott már húsvéti üzenetében is erre figyelmeztetett Téged: BÉKESSÉG NEKTEK! Engedd, hogy most szívedig és vesédig hatolhasson ez a gyógyírt hozó gyógy-hír, az Eucharisztia szentségében hozzád jövő Jézus! *„Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az bennem marad és én őbenne.”* Jézus benned él, nincs többé mitől félned!

Szívből kívánom, hogy közösségünk minden tagja, idős és fiatal, egyedülálló és családos egyaránt átélje ennek a misztikus egyesülésnek áldott következményeit: már nincs miért félned, mert az Úr benned él!

Szeretettel imádkozom értetek:

Henrik atya

Imaháló

Templomunkban a vírus kirobbanásától kezdve imaháló működödik, melynek kezdettől fogva célja a közösségi összetartáson kívül lélekben megélni, hogy a körülményektől függetlenül felépítjük közös lelki-szellemi templomunkat, ahol átélhetjük az imában való szabadságot, hogy tartózkodási helyünktől függetlenül, közös bűnbánatot és imádatot tarthatunk Isten jelenlétében. A járványhelyzetnek egy olyan kegyelmi lehetősége ez, hogy aki hittel, állhatatosan, hűséggel, alázattal velünk maradt, az megtapasztalhatta, hogy igen: testvérek vagyunk az Úrban!

Közösségi imaszándékaink – az egyéniek mellett – az alábbiak voltak:

- az Úr mielőbb vessen véget a járványnak;
- óvjon meg minél több életet, és kerüljük el egy nagy gazdasági válság kialakulását;
- meglévő papi szolgálatokért;
- leendő papi szolgálatok felismeréséért;
- betegeinkért (akik otthoni vagy kórházi ápolásban vannak);
- családjainkért;
- személyes hitéletünkben a küldetés felismeréséért, hogy nyitottságban és hitben megerősödve tudjuk felismerni és átadni magunkat a Lélek szolgálatára;
- a körülöttünk élők megtéréséért.

„Most, hogy lecsendesült az élet, nincs olyan nagy mászkálás, járkálás, sietség és a zsúfolt napok nyüzsgése, a fiatal fiúk inkább el tudnak gondolkodni az életükről és terveikről. Lehet, hogy ez a járvány miatti kényszerpihenő termékeny lehet, főleg ha imádkozunk azért, hogy meghallják a Jó Pásztor hangját és hívását. Ehhez kérem a hívek szorgalmas és kitartó imáját.”

(Fejes Csaba atya üzenete az albertfalvi híveknek)

Az imaháló március közepétől terveink szerint pünkösdig tartott volna. A kegyelmekben gazdag pünkösdváró kilenceddel terveztük lezárni. A Szentlélek hívására és többetek kérésére, igényére hallgatva azonban meghosszabbítottuk az imahálóban végzett közös imádságunkat nyár végéig, augusztus 31-ig.

Pünkösd után újra elindulhattak a templomban a szentségimádási órák, a lelkiőr szolgálat. Az eddigi lelkiőr szolgálatot vállalók segítségével a keddi napokon van erre lehetőség, terveink szerint a nyár folyamán is, azonban több jelentkező esetén ki tudjuk terjeszteni hetente még egy napra.

A lelkiőrök között sokan vannak szépkorúak – akik esetleg érthető okok miatt nem tudják erre az időre vállalni a szolgálatukat, ezért keresünk lelkiőröket, akik szeptemberig tudnának vállalni 1-1 szentségimádási órát a templomban, előre egyeztetett időpontban.

Riszterer Zsuzsi

Ha szívesen vállalkoznál lelkiőr szolgálatra akár csak a nyár folyamán, Riszterer Zsuzsi várja jelentkezésedet:
(30) 235-7732;
zsriszterer@gmail.com

Miatyánk a karanténban

Ferenc pápa azt kérte, minden nap mondjunk el egy Miatyánkot a járvány megszűnéséért. Avilai Szent Teréz Tökéletesség útját választottam olvasmánynak, melyben a Miatyánkot fejtegeti. Így született ez a kis ima, az ő idézeteivel.

Mi Atyánk,

„nem lehetne jobb Atyátok annál, akit a jó Jézus ad nektek”

Jézusom, köszönjük neked, hogy visszaadtad nekünk mennyei Atyánkat. A Te érdemedből nevezhetjük őt Atyánknak, ő a mi édesapánk, aki mindig vigyáz ránk. Milyen megnyugtató erre gondolni most, amikor olyan bizonytalan minden. Nem tudjuk, mikor betegszik meg vagy megy tönkre anyagilag valamelyik barátunk vagy rokonunk, mikor ölelhetjük meg végre szüleinket, mikor mehetünk újra szentmisére, mi lesz a nyári programokkal, és még sorolhatnám a rengeteg kérdést. De nem kell félnünk! Van egy Mennyei Atyánk, aki most is mindent megad nekünk, amire szükségünk van, kiváltképp, amit Jézusom, te kérsz számunkra a Miatyánkban.

aki a mennyekben vagy,

„Nagyon fontos a léleknek, hogy megértse, társaloghat Atyjával, és kedveskedhetik neki anélkül, hogy fel kellene mennie az égbe, vagy hangosan beszélnie, mert hiszen az ég Ura és vele az egész mennyország mibennünk van.”

Már majdnem 2 hónapja nem mehetünk szentmisére, nincsen szentségimádás, és a templomba is csak rövid időre merészkedünk le. De tudjuk, Isten mindenütt jelen van! Az *„Úr mibennünk lakik, s bensőnkben együtt vagyunk vele.”* Köszönöm, hogy nem kell kimozdulnom itthonról, hogy Veled lehessek, Jézusom, hiszen mindig itt vagy a szívemben.

szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod

„Az édes Jézus azt kéri tehát számunkra, hogy vonuljon be szívünkbe Istennek országa."

Jézusom, nagyon is jó alkalmunk van most arra, hogy többet figyeljünk befelé, és kevésbé kifelé. Nem kell sok dologgal foglalkozni, az életünk most nem olyan változatos. Nem kell rohannunk. Azt hiszem, ez az egyik legnagyobb ajándéka a mostani időszaknak: nincs rohanás! Annak ellenére, hogy néha egymás idegeire megyünk, és unatkozni sincs esélyünk, mégis egy olyan nyugalom van bennem, ami hasonló lehet ahhoz, ami majd a mennyországban lesz: nem kell sehova szaladgálni, intézkedni, és azokkal lehetek egész nap, akiket a legjobban szeretek. (Még ha most ez a szeretet nem is olyan tökéletes, mint az Égben lesz.) Add, hogy mindannyian megtaláljuk szívünkben Isten országát!

legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is!

„A világiak részéről már az is sok, ha őszinte szándékuk van megtenni, amit mondanak"

Jézusom, te fölajánlottad mindenki nevében, hogy a mennyei Atya akaratát fogjuk óhajtani. Te valóban tökéletesen teljesítetted ezt a küldetésedet! Én azt érzem, sokszor örülhetek, ha elmondhatom, elfogadom a nehézségeket, kényelmetlenségeket. Milyen szép lenne most kertes házban lakni… kész nyaralás lenne ez a karantén… miért nem jött egy évvel később… vagy korábban… mennyivel jobb lenne, ha… Jézusom, add meg a kegyelmet, hogy fenntartás nélkül és teljes bizalommal megnyugodjunk a mennyei Atya akaratán, ahogyan azt Te is tetted, és ne a sajátunkat keressük!

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma

„Ha pedig nem járulhatnátok a szentáldozáshoz, akkor a szentmise alatt igyekezzetek lelkileg áldozni." „Az Úr sokféleképpen megajándékoz bennünket, anélkül, hogy észrevennénk."

Elgondolkodtató, hogy ezek szerint a középkorban még nem volt annyira természetes, hogy aki részt vesz egy szentmisén, az áldozhat is. Nagy öröm, hogy ez változott, de vajon a lelki készület, a hála is megvan bennünk, vagy mindez természetes? Most megélhetjük, hogy nem, ez nem magától értetődő, és nagy hálával tartozunk a mennyei Atyának.

Egyik sétám alkalmával találkoztam egy testvérrel. Elmondta, hogy nagyon igyekezett lelki áldozást végezni, de így is hiányérzete van. Ezzel én is hasonlóan voltam, de azt hiszem, ez nem azt jelenti, hogy a lelki áldozást rosszul „végezzük”, vagy hogy nincs értelme. Sokan vannak most, akik szerelmesek, vagy már jegyesek, de most nem találkozhatnak egymással, esetleg még az esküvőjük is elmarad. Nagyon hiányozhatnak egymásnak. De azért a vőlegénynek biztosan jólesik, ha a menyasszonya elmondja neki, hogy mennyire hiányzik neki, és már alig várja, hogy láthassa, megölelhesse. Fontos, hogy ahogy tudnak, együtt legyenek, telefonon, e-mailben, chaten, és kedveskedjenek egymásnak. Így a kapcsolatuk fejlődhet, gyarapodhatnak a szeretetben. Jézusom, Te is örülsz, amikor kifejezzük Neked, hogy Veled akarunk lenni, és megajándékozol kegyelmeddel. Ugyanakkor nem mindig érezzük ezt a vágyat olyan erősen. Szentlélek Isten, add, hogy sose múljon el ez a vágyunk!

és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!

„Ami engem illet, én még ezekből az értéktelen megbocsátásokból is oly keveset tudok neked felajánlani, Uram, hogy nekem teljesen ingyen kell megbocsátanod.”

Elgondolkodtató, vajon a minket ért sérelmek tényleg olyan nagyok-e, mint azt sokszor érezzük? Miért fájnak annyira? Nem azt mondom, hogy ügyet se vessünk ezekre, hiszen – különösen most, amikor össze vagyunk zárva – fontos, hogy megbeszéljük, ha bánt valami. Ugyanakkor, érdemes elgondolni ilyenkor, vajon tényleg meg akart bántani a másik? Hiszen tudom, hogy szeret, csak most nagyon nehéz neki is. Nem vagyunk egyformák, valaki könnyebben bocsát meg, valaki nehezebben.

Csodálom a kis gyermekeimet, ez milyen könnyen megy nekik! Az egyik percben még tépik egymás haját, a következőben már játszanak a legnagyobb békében. Nagyon könnyen elfelejtik a sérelmeket, ezért nem is tartják számon. Ebben is gyermekké kell válnunk!

és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!

„ellenben annál jobban félnek s van is okuk félni egyes rossz szellemektől, akik a világosság angyalának öltöznek”

Ki akarná bántani a másikat? Lopni? Ölni? Ez szóba sem jöhet! Mi, keresztények csak a jót akarjuk, természetesen, hogy a betegek meggyógyuljanak, ne éhezzen senki, mindenki szabad és boldog legyen! De milyen áron? Kérünk téged, Szentlélek, segíts minket kiigazodni ebben a nagy káoszban, ami ránk zúdul most a médián keresztül, add, hogy meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól!

Amen.

Avilai Szent Teréz Tökéletesség útja c. könyv idézetei
Vasné Dám Réka karantén gondolatai

Lélekbuborékok

„Szárnyad alatt”

A megálló felé baktatva elmentem a templom előtt. Keresztet vetettem, de oly kevésnek éreztem a gesztust. Rohantam volna be az Úr házába, ahol mindig olyan igazán jó. Aztán jött egy intenzív kép, a vágy kivetülése: vége ennek az egésznek és ott állok a többiekkel, Henrik atyát körülvéve. Nincs riadalom, hogy arrébb ugorjak, ha valaki épphogy kikerül. Elvetjük a kézfogást, ami bár most is nagy dolog lenne, de ott a betegség elvonulása után ölelkezünk. Minden visszatartott érzés és érintés, a mások iránti szeretet, a viszontlátás öröme árad ki. Eltölt minket a Szentlélek ereje.

Milyen természetes volt minden... Meg kellett már állnunk, abbahagyni a rohanást, a harácsolást, az igazi értékek lesajnálását. Ideje volt, hogy felfigyeljünk, mi számít igazan. Csak az a szívfacsaró, hogy így, ennyi ember élete és fájdalma által történik mindez.

Azt hiszem, sokan tudatosítottuk, hogy most sem vagyunk egyedül. Ez a húsvét nagyon más volt, de az összefogás, az online imádságok és misék, a lelki áldozás átsegített a nehézségeken. Henrik atya miséjét sikerült többször „elcsípnem”, és a XIII. kerületi Szent Mihály-templom élő déli közvetítésein próbáltam részt venni. Ferenc pápa és Dr. Erdő Péter bíboros imái, a tudat, hogy annyian közösen imádkozunk...

Ferenc pápa az esőben, az üres téren... Még az ég is sírt... A két egymás utáni Urbi et Orbi, éreztétek ti is? Milyen nagy Urunk szeretete és kegyelme!

Valahogy letisztult bennem minden. Ha túl leszünk ezen és élhetek, tudom, másképp fogok, mint a járvány előtt. Már most próbálok másképp viszonyulni személyekhez, dolgokhoz, de van bőven hová fejlődni. Hála az életért, a családért, az ételért, az otthonért. A vízért, a működőképes háztartási készülékekért. A macska bújásáért és dorombolásáért. Egy ismerős vagy barát szavaiért. A kis kertért, a kék égért, a levegőért, közös hintázásért, az orgona illatáért. Az atyákért, akik megerősítik összetartozásunkat és hitvallásunkat. A futárokért, akik szállítják a csomagokat, és így biztosítják a négy fal közötti életünket. A szerelőkért, akik kijöttek rossz bojlerünkhöz, vagy kicserélni a tönkrement WC csészét és a meghibásodott internet boxot. A gyerekorvosért és asszisztenséért, a patikusokért, akik most is dolgoznak. A megmaradt, de már rosszra fordult munkáért...

Ezután viszont, ha kiszabadulunk otthonunk rabságából, az értékrend, és ami igazán számít, már nem ugyanaz lesz, mint volt. Egy sokkal tartalmasabb, élhetőbb életet kell élni. Hitben megerősödve jobbá kell lenni.

...de most még erre vágyok:

„Rejts most el
A szárnyad alá,
Erős kézzel
Takarj be engem!

Tenger tombol, zúg, süvít a szél,
Te emelsz fel a vihar fölé.
Uralkodsz hullámok habjain,
Szívem nem fél, benned remél.

Csak Istenben bízz, én lelkem!
Mert Ő él, és nagyobb mindennél.”

(Reuben Morgan: Still - Labadics Kriszta fordítása)

Jó egészséget kívánok mindenkinek!

Rajos Boglárka

Jelek

A mostani nehéz helyzetünket hogyan éljük meg? Nehézségként, vagy egy megoldandó feladatként, esetleg észrevesszük a változás, változtatás lehetőségét benne? Megtapasztaljuk a nehézséget – ez tény, de ugyanakkor felfedezhetjük azt a csodálatos képességet is, hogy Isten úgy teremtette meg emberi mivoltunkat, hogy tudunk alkalmazkodni. Alkalmazkodni, hogy a megszokott biztonsága helyett, és az ösztönös emberi túlélés felett mi az, ami valóban éltet. Az isteni kegyelem. Hiszen Isten kegyelméből létezünk. Isten végtelen szeretetéből teremtett bennünket, így Ő sohasem akarja a mi halálunkat. Az Ő legnagyobb vágya a mi üdvösségünk, hogy minden ember üdvözüljön!

Akkor miért engedi meg mégis, hogy ennyi ember földi élete befejeződjön? A halál még akkor sem fér össze az Ő akaratával, ha tudjuk, hogy a földi életünk csak egy vékony kis szeletkéje a létezésünknek. Urunk a földi életünkben is boldognak akar tudni bennünket. De amikor már számtalan kisebb-nagyobb jelet is figyelmen kívül hagyunk, akkor a mi érdekünkben és értünk, határozottabb jelekkel lép kapcsolatba velünk.

Ez a jel most egy világjárvány. Elfordultunk az Ő szeretete elől, ami gyógyíthatatlanná vált. Betegséggel gyógyítani? Nem. De ha eszközzé válik ahhoz, hogy a lényeg kerüljön életünk középpontjába, akkor a válasz igen lesz. Mert a lényeg: a mi Urunk, Istenünk, aki sohasem pusztítani akar, csak megálljt parancsolni az ő szeretett népének. Megállítani és visszafordítani a vesztébe rohanó emberiséget Isten felé, hogy ne az ellenkező irányba fussunk, hanem az Ő kitárt karjai közé. Újra Istenre kell figyelnünk félelem nélkül, hiszen megígérte nekünk, hogy az idők végezetéig velünk lesz. Még ha fel is merül annak a gondolata, hogy tán a végidőket éljük, akkor is az Istenbe vetett hitünk lesz a mentsvárunk, a biztos tudat, hogy nem a pusztulás jön, hanem lehetőség az újrakezdéshez.

Azzal, hogy Isten megálljt parancsolt nekünk, újra kell értelmeznünk és rendeznünk az életünket. Elsősorban a kapcsolatunkat a Mindenhatóval, majd ezt követően a családi szálainkat is. Nem véletlenül történik, hogy otthonmaradással tudunk védekezni a baj ellen.

Hiszem, hogy ez a világjárvány az újrakezdést szolgálja! Van, akinek már Urunk mellett adatik ez meg, azok az emberek bizton hatalmas kegyelmekben részesülnek, hiszen őket Jézus szentekként öleli magához – minden egyes hozzátérő embert. És vagyunk mi, akik egy új lehetőséget kaptunk arra, hogy újra megtérjünk Krisztus Urunkhoz. Ezek után elképzelhetetlen, hogy ne másként tekintsünk a világra. Elképzelhetetlen, hogy ne lássuk meg, hogy kinek a kezében vagyunk. Elképzelhetetlen, hogy ne rogyjunk térdre Isten hatalmas szeretete előtt.

Ne a világvégét keressük a történtekben, hanem a megújult világot teremtsük meg Isten segítségével! Ne büntetésként értelmezzük, hanem lehetőségként, hogy visszatérhetünk Urunk szeretetéhez! Hol találunk menedéket? Istennél, aki most arra hívott bennünket, hogy a legfontosabb egységben, a családunk, szeretteink körében, Jézusra tekintve adjunk hálát, hogy hitben megerősödve térjünk vissza, a már nem ugyanolyan életünkbe, ami nem a régi, hanem Isten kegyelméből új lehetőségeket magában hordozó, új élet lesz. Éljünk vele!

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm, zöldellő legelőkön adott nekem helyet, csöndes vizekhez vezetett engem. Felüdítette lelkemet, és az igazság ösvényein vezetett az ő nevéért. Járjak bár a halál árnyékában, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy. Vessződ és pásztorbotod megvigasztaltak engem.” (Zsolt 23, 1-4)

Molnár Cecília

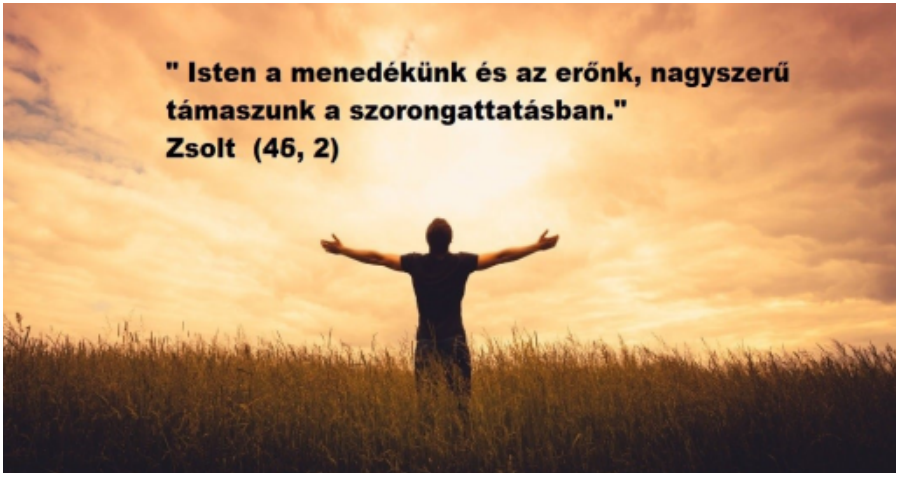

Új időpontban

Ferenc pápa április 23-án a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Pápai Bizottságával, valamint a katolikus világesemény szervezőivel egyeztetve – tekintettel a koronavírus járványra és annak következményeire – úgy döntött, hogy egy évvel elhalasztja a 2020 szeptemberére tervezett budapesti 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust (NEK). Kuzmányi István interjúja Mohos Gábor segédpüspökkel (részlet).

Mit jelent, mire ad lehetőséget a plusz egy év felkészülési idő?

Először is szeretném megerősíteni azt a szempontot, hogy Isten mindig is tudta, hogy ez a kongresszus nem 2020-ban lesz, azonban számunkra, akik az idő és a határidők keretei között élünk, most jött el annak az ideje, hogy ezt megtudjuk. Ebből következik, hogy a gondviselő Isten terveiben pontosan megvan ennek az évnek a helye, szerepe, a mi feladatunk pedig az, hogy ezt minél jobban felismerjük és megéljük. Amit már most is látunk, hogy lesz egy új – korábban nem tervezett – tematikus évünk, amely valószínűleg a hitünk mindennapi, gyakorlati megélésére fókuszál. Vagyis arra, hogy hogyan juthat érvényre életünkben a krisztusi tanítás, az evangéliumi értékrend, vagy Szent János evangélista tömörségével: a szeretet (Jn 13,35).

Miben hoz változásokat az új időpont? Megtartják a tervezett programokat a tervezett helyszíneken?

Az elsődleges törekvésünk az, hogy lehetőség szerint az a kongresszus valósulhasson meg, amelyet már jelentős részben megszerveztünk, hiszen ez sok ember rengeteg munkájának a gyümölcse. Ugyanakkor biztosan lesznek változások, mert sem a helyszínek, sem az előadók tekintetében nem lehetséges mindent egyszerűen egy évvel elhalasztani. Összességében mégis azt gondolom, hogy jellegében nagyon hasonló lesz a kongresszus, mint ahogyan eddig terveztük, de még csak most kezdődtek az egyeztetések az előadókkal, mert most dőlt el az új időpont, tehát a konkrét program nyár végére állhat össze ismét.

Mit tanácsolnak azoknak a családoknak, melyek felhívásuk nyomán az idei elsőáldozásra készültek?

A kongresszus keretében jövőre is úgy tervezzük, hogy a nyitó szentmisén lesz lehetőség egy nagy közös elsőáldozásra, amelyre mindenkit szeretettel hívunk. Akik az idei alkalomra jelentkeztek, természetesen szabadon eldönthetik, hogy idén lesznek elsőáldozók plébániai keretek között, vagy elhalasztják az elsőáldozásukat a jövő évi kongresszusra. Ugyanakkor azokat is szeretettel hívjuk, akik eleve 2021-re tervezték az elsőáldozásukat.

Hogyan látja, mennyire sikerült a NEK üzenetét az emberekhez eljuttatni a fővárosban, vidéken és határainkon túl?

Úgy gondolom, hogy az egyházi közegben lényegében mindenki tudja, hogy lesz NEK, és a legtöbben azt is tudják már, hogy mit takar ez a rövidítés. Az már változatosabb képet mutat, hogy ki mennyire érzi magát megszólítva arra, hogy személyesen részt vegyen, mennyire érzi sajátjának ezt az eseményt. Ez azzal is összefügg, hogy ki mennyire aktív tagja az Egyháznak, mennyire vállal részt a közösség életében. Illetve azt is még jobban tudatosíthatjuk, hogy itt az egész világegyház eseményéről van szó, vagyis ez egy lehetőség arra, hogy itt, a mi hazánkban tapasztalhassunk meg egy világegyház-élményt.

Piero Marini érsek, a vatikáni bizottság elnöke a NEK elhalasztásakor adott interjújában kiemelte, hogy még sosem tapasztalt ilyen széles körű érdeklődést egy eucharisztikus kongresszus iránt és ilyen nagy számú jelentkezőt, mint a budapesti esetében.

Hogyan lehet fenntartani az érdeklődést?

Egyértelműen kijelenthetjük, hogy időarányosan kifejezetten nagy számban jelentkeztek résztvevők a kongresszusra, erre utalt Marini érsek atya. Úgy gondolom, hogy az érdeklődés összefügg azzal is, hogy a NEK összekapcsolódott a megújulás gondolatával, mind egyéni, mind közösségi szinten. Ez a megújulás hitem szerint tovább folytatódhat, és ehhez szeretnénk majd támpontokat is adni a következő tematikus évvel. Mivel ezt eddig nem terveztük, ezért a korábbi évekhez képest egy kicsit másképpen kell majd megvalósítanunk, de munkatársaink már dolgoznak rajta.

A rendezvény mottója – „Minden forrásom belőled fakad" – miben adhat erőt és reményt a mostani időszakban?

Ahogyan Erdő Péter bíboros atya több helyen megfogalmazta, mindaz a jó, amit a kegyelem segítségével teszünk, Krisztus megváltó áldozatából ered, amelyet az Eucharisztia, az Oltáriszentség valóságosan megjelenít számunkra, ami egyben táplál is bennünket. Ahogyan Jézus számára feltámadása után nem volt akadály a zárt ajtó, sőt kitartó szeretettel megnyitotta az emmauszi tanítványok vagy éppen Szent Tamás apostol szívének ajtaját is, úgy a mi hitünket is szeretettel erősíti, mert megígérte, hogy velünk van mindennap a világ végéig.

Forrás: Magyar Kurír

Vallomás karanténnak idején

Ez az ingerszegény állapot megakaszt. Sok mindenben. Még a kedvteléseim végzésében is, mint az írás. A hosszú vajúdást követően megszült irományaimat, ötödszöri szűrésen is jellegtelennek, olykor laposnak vagy ismétlésnek ítélem… Megkörnyékez a kétségbeesés. Ez a Sátánnak tetszik! Hogy összezavar, megállít, elsilányít mindent bennem és körülöttem! Ezt nem engedhetem! Istenhez fordulok könyörületért, a Szentlélek megsegít és Jézusban megtalálom azt, amire nekem szükségem van. Letisztul a lelkem, helyére kerül a mindenség bennem, és ismét azé lesz a legfőbb szerep, aki megalkotott. Ő pedig atyai mosollyal magához von és én mit sem érzékelek a körülöttem történtekből. Csak a Te kegyelmed éltet engem.

Molnár Cecília

Reményeim szerint sokan kedvet kaptatok MOST az íráshoz, és azzal a hevülettel, ami felébredt bennetek, tollat-billentyűzetet ragadtok, hogy 100 szóban megírjátok a bennetek született csodát, a Lélek ajándékát.

Írásaitokat a *zsriszterer@gmail.com* e-mail címre küldjétek!

Köszönöm és nagyon várom!

Mihez kezdek a szabadidőmmel?

Az ember időnként vágyik egy kis szabadidőre. Amikor nem kell csinálnia semmit, vagy a régóta halogatott feladatait szeretné elvégezni, vagy saját örömére cselekedne. Mint például pihenne egy keveset, kirándulni menne, nagytakarítást végezne, barátoktól kapott recepteket próbálna ki. Március elején nekem is ilyen gondolatok jártak a fejemben. Nagyon vártam már a tavaszi szünetet, amikor egy kicsit testben és lélekben is felfrissülhetek. Ez a szabadidő megadatott, de nem úgy, ahogy vártam.

Március 13-a óta szabadságon vagyok, nem önszántamból, hanem a koronavírus járványnak köszönhetően. Az óvoda épülete pár nap alatt elcsendesedett, üres termeket, magányos játékokat hagyva maguk után. Minden megváltozott.

Nem egyszerű egyik napról a másikra megváltoztatni életünket, napirendünket, életritmusunkat. Be vagyunk zárva otthonainkba, a játszóterek, múzeumok, színházak, edzőtermek is bezártak. Mind a gyerekek, mind a felnőttek nehezen élik meg ezt a változást. Ahogy a mondás tartja: „Minden kezdet nehéz…” Ezt mindannyian átéltük, de hogy a kezdet hogyan folytatódik, az már rajtunk múlik. Görgetjük-e magunk előtt a nehézségeket, panaszkodunk-e mindenért, vagy esetleg megpróbáljuk meglátni a lehetőségeket, a pozitívumokat ebben a szorító helyzetben is.

„…minden nap képesnek kell lennünk meglátni a jót, és örülni annak. Ha naponta legalább egy jó dolog történt velünk, már értékes volt az a nap.”

Tudom, ahány család, annyi helyzet, de minden nap képesnek kell lennünk meglátni a jót, és örülni annak. Ha naponta legalább egy jó dolog történt velünk, már értékes volt az a nap. Úgy hiszem, hogy csak úgy lehet átvészelni ezt a rendkívüli állapotot, ha pozitívak maradunk.

Ez persze nem azt jelenti, hogy nem lesznek nehezebb, borúsabb napjaink. Lesznek, és nem is kevés. De hamar elmúlnak ezek a napok. Általuk pedig újabb és újabb lehetőséget biztosít az Úr számunkra, hogy lélekben megerősödve nézzünk szembe az akadályokkal és az általa adományozott talentumokkal segítsünk másoknak, dicsérjük velük az Urat.

A járvány magyarországi megjelenését követően sok ismerősöm osztott meg mindenféle cikket, videót a világban pusztító vírusról. Ezek olvasása nagyon lehangolt, szinte depressziós hangulatba kerültem tőlük. Ezért a kezdeti „jaj, mi lesz velünk”, „jaj, hogy védjük meg magunkat”, „jaj, megváltozik az életünk” gondolatok elhessegetése után minden nap arra törekedtem és törekszem most is, hogy valami hasznosat, értékeset csináljak itthon.

Eleinte nagytakarítással kezdtem, majd olvasgattam, természet- és dokumentumfilmeket, gyermekkorom kedvenc meséit néztem. Utána elkezdtem a konyhában sürögni-forogni, hogy a boltban megvásárolható alapanyagokat, termékeket megtanuljam saját kezűleg megcsinálni, mint például a tésztafélék és pékáruk.

De a sok hasznosan töltött óra nem tudta pótolni a természet közelségének hiányát, így elkezdtem a teraszunkon balkon-kertészkedni. Nagyon meglepődtem, hogy mennyi zöldség megterem a balkonládákban, cserepekben is, nem csak a szabad földben vagy emelt ágyásban. Nagy öröm számomra látni, hogy a pici magokból hogyan és mennyi idő múlva kezd az élet előbújni és hogyan növekednek, erősödnek a növények napról napra.

Ezek mellett pedig kedvenc elfoglaltságomnak is hódolhatok, a horgolásnak. Nagyon sok fonalam gyűlt össze az elmúlt években, és nem tudtam elképzelni, hogy mikor fogom tudni ezeket felhasználni, de a választ megkaptam rá. Az Úr adta szabadidőben, most.

A természet közelségének hiányán túl a barátok, a családtagok, a szentmiséken való személyes részvétel hiánya okoz nagy bánatot. Igaz, hogy sok lehetőségünk van a mai világban a kapcsolatot tartani egymással (telefon, e-mail, közösségi portálok, videóbeszélgetések, stb.), de ezek nem pótolják a személyes találkozásokat. Nem ölelhetjük meg egymást, nem puszilhatjuk meg szeretteinket, nem foghatjuk meg egymás kezét a nehéz helyzetben. De egy dolgot mégis tudunk tenni felebarátainkért. Hittel imádkozunk értük. Így teszünk mi is a mindennapi imádságainkban. De hogy a magunk lelki frissüléséért is tegyünk, előkerülnek a polcról lelki tartalmú olvasmányok, keresztény irodalmi könyvek.

Részt veszek férjemmel online szentmise közvetítéseken és online hittanórákon is. Ezek igazán fontosak számomra. De bármennyire is szeretnék hasonlatos lenni Máriával, úgy érzem, hogy nekem Mártának kell lennem, aki két kezének munkájával, szolgálatkészségével tud közel kerülni az Úrhoz.

Kovács-Rokolya Boglárka

Huszti Zoltán: vers és festmény

Megpróbálom

elfogadni

önmagam.

*

Az Úr ítél

és

Ő

szeret.

*

Rábízom magamat

és

nem teszek semmi

feleslegeset!

*

Ámen!

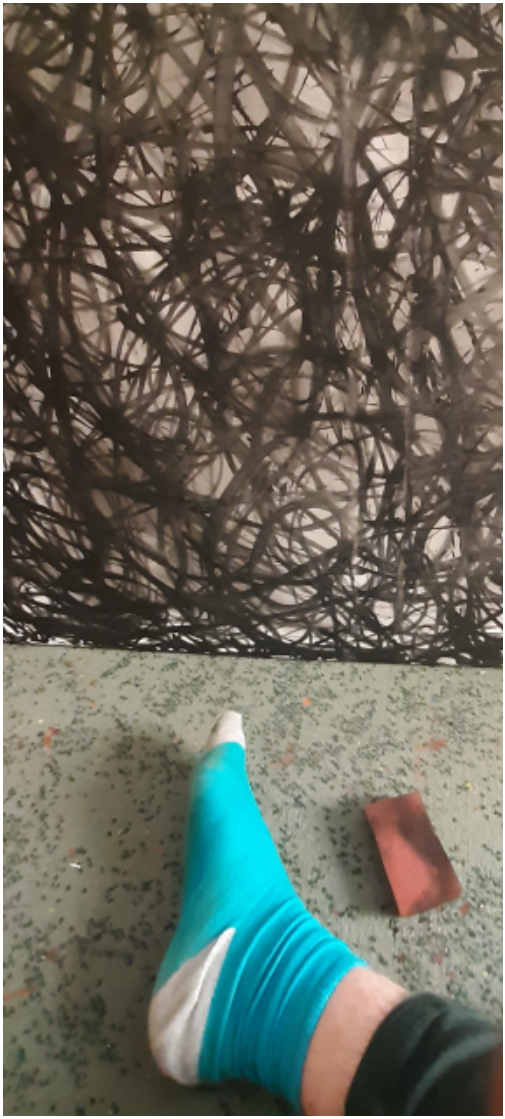

Huszti Zoltán Nagyfestő Hitvalló:
Én és a töviskorona

Gondolatok járvány idején

„Ahol elhatalmasodik a bűn, ott túlárad a kegyelem” (Róm 5,20)

Eszetekbe jutott már, miért eresztette ránk a Jóisten ezt a koronavírust? Vagy, hogy hol van az Isten, amikor ilyen világméretű baj szakad ránk? Miért nem tesz semmit? Miért ül karba tett kézzel, amikor tízezrek, százezrek halnak meg? És vajon eszedbe jutott már úgy gondolni ezekre a hetekre, hónapokra, mint Isten kegyelmi idejére?

Az biztos, hogy a világon semmi sincs véletlenül, mindennek oka van. Istenünk mindent tud, és mindent kézben tart. Azt nagyon jól tudjuk, hogy a bűnbeesés óta a bűn eltávolít Istentől. Elfordulunk tőle, mindent magunk akarunk megoldani a nagy eszünkkel. Ez persze nem megy, helyette önzés, pusztulás, rendetlenség lesz. No, az elmúlt évtizedekben éppen ez történt a világban.

A Jóisten azt mondta: *„Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog.”* (Ter 1,28) Vagyis ismerjétek meg, éljetek belőle, fordítsátok magatok javára! Éljetek, és ne visszaéljetek, használjátok, és ne kihasználjátok!

A Jóisten azt is mondta: *„Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő.”* (Ter 2,18) Tehát közösségi életre hívta meg az embert, együtt, szeretetben éljenek, közösen dicsérjék őt. Sajnos ez az ősi harmónia felborult, ezért az Atyaisten időről időre figyelmeztet, szeretne visszatéríteni bennünket önmagához.

Így volt ez Noé idejében, így volt ez a választott nép, és Jézus korában is. Napjaink istentelensége minden képzeletet felülmúlt: elhatalmasodott a bűn! De most túlárad a kegyelem!

Ez a kegyelem összezárta a családjainkat, akik most mindent együtt csinálnak: együtt sütünk a gyerekekkel, együtt főzünk a házaspárunkkal, mindenkinek van egy parcellája a kertben, társasjáték partik zajlanak, és persze közösen tanul a család. Megtanulunk figyelmesek, tapintatosak lenni, megtanuljuk a magánszféra szükségességét is. Mindemellett több idő és több igény mutatkozik az együttes imádságra, az elcsendesedésre is. Szent II. János Pál szavai szerint: *„Az együtt imádkozó családok együtt is maradnak.”* Első kegyelmi forrás.

A családi tanulás során – jó esetben – összecsiszolódik szülő, gyermek, egyre jobban megismerjük egymást, gyöngeségeket, erősségeket. Megtanulunk alkalmazkodni, fejlődik a türelem, érik a szeretet. Anya segít a tanulásban, tanár néni lesz, gyermek segít apának a számítástechnikában. Valósággá lesz a kölcsönös egymásrautaltság. Talán a szülők egyre fokozódó belátással, tisztelettel gondolnak a pedagógusokra, akik eddig naphosszat angyali türelemmel és szeretettel törődtek a gyermekekkel. El sem tudtuk képzelni, hogy úgy nyilatkozzanak a gyerekek, hogy „hiányzik az iskola”, „nyisson már ki az iskola”, „mikor találkozhatunk már”. Igen felértékelődött az együttlét, a találkozás, a közösen végzett munka öröme. Második kegyelmi forrás.

„El sem tudtuk képzelni, hogy úgy nyilatkozzanak a gyerekek, hogy «hiányzik az iskola», «nyisson már ki az iskola», «mikor találkozhatunk már».”

A járvány nagyon sok embert letepert, sokan belehaltak betegségeikbe. A hirtelen megsokasodott beteggel törődni kell, gyógyítani, ápolni, a rokonok szeretetének hiányát pótolni. Orvosaink, ápolónőink időt, energiát nem kímélve, mindenféle veszéllyel dacolva állják a sarat. Ha kell, egész éjjel ülnek a beteg ágyánál, ha kell, etetik, itatják, mosdatják őket. Végre észrevesszük és elismerjük az ő áldozatos munkájukat is! *„Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.* (Mt 25,35-36) Harmadik kegyelmi forrás.

A vírus okozta helyzet ráirányította a figyelmet a nagymamákra, nagypapákra, dédikre, az idősekre. Különlegesen is óvnunk kell őket, hiszen ők a vírus elsődleges célpontjai. Lám, milyen sok fiatalban megszólalt az irgalmasság Lelke, és pattantak nem csak saját idős nagyijuknak bevásárolni, hanem másoknak is. Önkéntesek serege jelentkezett szolgálatra. *„Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól.”* (Jak 1,27) Negyedik kegyelmi forrás.

A karantén mindenkit az otthonába parancsolt. Otthonról dolgozunk, otthonról tanulunk. Nem autózunk, nem röpködünk külföldre, a gyárak bezártak, nem okádják a levegőbe káros anyagaikat. Végre a természet fellélegezhet kicsit. Tisztább a levegő, kékebb az ég, szikrázóbb a napsütés! A határzárak miatt felfedezhetjük hazánk természeti kincseit, az itthoni nyaralás gazdagságát is. *„Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott.”* (Ter 1,31) Ötödik kegyelmi forrás.

Vajon az feltűnt-e, hogy hazánkban látványosan kevesebb a megbetegedések és elhalálozásoknak a száma? Mi lehet ennek az oka? Meggyőződésem, hogy a Szűzanya keze van a dologban. Mint Mária elsőszülött nemzete, sokkal többet fohászkodunk közbenjárásáért: borítson be köpönyegével, óvjon, védjen bennünket. Ő pedig szól Szent Fiának. *„Azután így szólt a tanítványhoz: Íme, a te anyád!”* (Jn 19,27) Hatodik kegyelmi forrás.

Karantén idején a templomainkat sem látogathatjuk, legalábbis szentmise alkalmával nem. Nagyon hiányzik a személyes találkozás az Úrral! Ugyan részt veszünk online szentmisén, lelki áldozást végzünk, általános feloldozást kapunk, de mi ez az igazi találkozáshoz képest!

Jézussal együtt kiáltjuk az Atyának: *„Szomjazom!”* (Jn 19,28) Minden dolognak az értéke akkor világlik ki, amikor a hiányát tapasztaljuk. Mekkora öröm volt értesülni a bíboros úr szentáldozási engedélyéről! Szinte kicsordult belőlünk a boldogság! Ezt a *„Szomjazom”* kiáltást várja az Atya minden embertől. Etetni, itatni, betölteni akar bennünket. De nem csak mi szomjazzuk Őt, hanem Ő is szomjazik utánunk. Hiányzunk neki, vágyik ránk, az együttlétre. Egy világméretű böjtöt kaptunk a Jóistentől, hogy majd újult erővel, kitörő örömben ünnepelhessük az Eucharisztiában velünk lévő Krisztust a kongresszuson. Hetedik kegyelmi forrás.

Imádkozzunk, hogy az Atyaisten hétszeres kegyelmét nyitott szívvel fogadják az emberek. Újjászületés, megtérés legyen ezen időszak gyümölcse. Ne legyen hiábavaló annak a sokszor százezer embernek az áldozata. Életüket adták üdvösségünkért.

Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik, és az örök világosság fényeskedjék nekik!

Mickó

„Az én imádságom: lelkem Istene, őrizd meg bennem mindhalálig a gyermeket, akinek születtem.”
(Juhász Gyula)

Gyermeknapra

Lassan, mondhatni szokásunkká válik a Házaspárok útjának bejárása. Eddig mindig Óbudaváron jártuk be az állomásokat, és az ott töltött és közösen átelmélkedett 4-5 óra egy évre való útravalóval látott el minket férjemmel. Mindig van és volt 1-1 állomás, ami az adott időszakban kiemelten foglalkoztat bennünket. Idén a rendkívüli körülmények miatt virtuálisan jártuk be még öt házaspárral az utat, és most főleg a 6. állomás gondolkoztatott el: Erős gyermekeket nevelünk.

Most, hogy háromszorosan nyakig ülünk ebben a feladatban, néha úgy látjuk, embertelen nehéz küldetésről van szó. Sokszor beleborzongok, mekkora felelősség nyomja a vállunkat, és itt nem csak a fizikai szükségletek biztosításáról van szó. Ugyanakkor mekkora ajándék mindez!

Most valóban a nap 24 óráját kitölti ez a küldetés: *„Bensejükbe adom törvényemet, és a szívükbe írom.”* Megtanítjuk/átadjuk nappal a tananyagot, a szabályokat, rengetegszer átbeszéljük, hogy a feladatokat hogyan és miért kell akár megváltozott körülmények között is kötelességtudóan és kitartással elvégezni. Segítünk értelmezni, átgondolni, visszakérdezni, javítani – nem csupán a tananyagot, hanem mindent, ami ebbe a kis karanténba most bejut a világból, vagy azt, ami a gyerekek nyiladozó értelméből előbukkan. Töretlenül, változó mértékű türelemmel válaszoljuk meg a „miérteket”. Figyeljük viselkedésüket. Erős gyermekeket szeretnénk nevelni. Vajon eddig jól csináltuk?

Hogy is van ez? Mit jelent erősnek lenni? Erős az, aki kitartó, szívós, ha elesik, feláll. Ha nem tud felállni, mer segítséget kérni, ha nem ért valamit, kérdez.

Az erős magabiztosan járja az útját, erejét beosztja. Az erős ismeri és vállalja gyengeségeit, hibáit beismeri. Határozottan, de szelíden kiáll magáért, szeretteiért, felebarátaiért, igazáért. Az erősnek tekintélye van. Embertársában még konfliktus vagy véleménykülönbség esetén is a felebarátot látja, akivel minden körülmény között megegyezésre törekszik. Ilyen irányba haladnak a gyermekeink? Hogyan nyilvánul meg erejük a hétköznapokban? Képesek mindehhez egy másik dimenzióban, a megfoghatatlan virtuális térben is hűnek maradni? És mi mennyire cselekszünk tudatosan, hogy erejük megfelelő irányba növekedjen napról napra, és az erő helyét ne vegye át az erőfitogtatás, a gőg és az agresszió? Sikerült az alázat magjainak megfogannia lelkükben? Támogatjuk-e őket abban, hogy az alázat ne csökevényesedjen el önbizalomhiányba vagy képmutató álszerénységbe? Személyes példánk, hitéletünk irányt mutat-e számukra a kamaszkor viharos hónapjaiban?

Bizonytalanságainkban a Gondviselés fogja kezünket.

Az idén egy napra esik pünkösd és a gyermeknap. Hányszor jön jól a Szentlélek segítsége egy-egy nevelési probléma vagy kihívás során…

A gyermeknap nem egyházi ünnep, és nincsenek is messzire nyúló hagyományai. Sőt, még az időpontja sem egységes a világon. Mégis fontos, vagy annak kellene lennie közösségeinkben. Miért ne alakíthatná ki egy-egy keresztény közösség a saját gyermeknapi hagyományait?

„Lám, a gyermekek az Úr ajándékai, a test gyümölcse jutalom. Ahogy a nyíl a harcos kezéből, úgy sorakoznak a gyermekek az ifjú évekből. Boldog ember, aki velük tölti meg tegzét: nem vall szégyent, ha az ellenséggel vitába száll a kapunál.” (Zsolt 127,3-5)

Kolláth Adrienn

Mamának

Idén az anyák napja komoly kreativitást igényelt a gyermekektől. Otthon, mindenféle bevásárlás nélkül kellett megoldani a kedveskedést anyának, nagyiknak. A találkozás telefonon vagy videótelefonon történhetett. Kézműveskedés, verstanulás, vagy esetleg versírás. Nekem ez volt a tarsolyomban, amit imában tudtam elküldeni anyácskámnak.

MAMÁNAK

Még te is kislány voltál talán,
Amikor Isten engem kitalált.
Megrajzolt magának,
Barna szemű, fürtös angyalkának.

Azt álmodta énvelem,
Hogy terád bízza életem.
És akkor elküldött engem tehozzád,
A barna szemű, fürtös angyalkát.

Te nagyon boldog voltál,
Hogy ajándékba egy kisbabát kaptál.
Mosolyogtál, ha etettél,
Mosolyogtál, ha tisztába tettél.

Énekeltél, amikor megfürdettél,
Énekeltél, amikor sétálni vittél.
Meséltél reggel és meséltél este,
Újra és újra, akárhányszor kértem.

Virrasztottál ágyamnál ülve hosszú éjszakákat,
Aggódva figyelted a higanyszálat.
A te szemedből is könnycsepp csordult,
Ha arcom a fájdalomtól jajdult.

Te adtad számba a szavakat,
Melyekkel elmeséltem magamat.
Te voltál, aki imára kulcsoltad a kezem,
Te mutattad ízét a szónak: Istenem.

Mindezt meghálálni neked nem lehet!
Csupán imába foglalni nevedet:
Köszönöm, köszönöm Atyám,
Hogy Ő az én édesanyám!

Mickó

Óbecsey István: Szeressétek az öregeket!

Nagyon szépen kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket.
A reszkető kezű ősz apákat,
A hajlott hátú jó anyákat.
A ráncos és eres kezeket,
Az elszürkült, sápadt szemeket.
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket!

Simogassátok meg a deres fejeket,
Csókoljátok meg a ráncos kezeket.
Öleljétek meg az öregeket,
Adjatok nekik szeretetet.
Szenvedtek Ők már eleget,
A vigasztalóik ti legyetek.
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket!

Ne tegyétek Őket szűk odúkba
Ne rakjátok Őket otthonokba.
Hallgassátok meg a panaszukat,
Enyhítsétek meg a bánatukat.
Legyen hozzájuk szép szavatok,
Legyen számukra mosolyotok.
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket!

Ők is sokat küzdöttek értetek,
Amíg fölnevelkedtetek.
Fáradtak Ők is eleget,
Hogy ti módosabbak legyetek.
Ők is elfogadtak titeket,
Mikor Isten Közéjük ültetett.
Azért én kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket!

Ha majd az örök szeretet
Elhívja Őket közületek,
Ti foglaljátok el helyüket,
Mert ti lesztek majd az öregek.
S mindazt, mit nekik tettetek,
Azt adják nektek a gyerekek.
Azért előre intelek titeket,
Szeressétek az öregeket!

Az igazi hősök békét teremtenek

A fenti című cikket véletlenül találtam meg a Világposta című folyóirat 2019. téli számát lapozgatva. De megrendített. Írója (az Afréka című nagysikerű könyv szerzőjeként is ismert) dr. Fodor Réka. Egy nagyon gyakorlati gyümölcsökkel járó misztikus élményről szól.

Cikke egy Nigériában önkéntes orvosként megtapaszalt élményéről szól. Hadd kezdjem a cikkből vett idézetekkel, jobban írja le, mint ahogy én foglalnám össze.

> *Mindenki fegyelmezett volt, fantasztikus volt a szervezés. […] A különbség csupán a türelem. A nigériai ember türelmes. A magyar nem, – ahogy én sem. […] Én voltam az egyetlen, akiben valami nem volt rendben. Belül háborogtam, hogy milyen nagy a zaj, nem hallom a tolmácsot sem, nem hogy a beteg szívverését. Otthagytam a családomat, az országomat, a barátaimat, hogy ismeretlen embereket mentsek Afrikában, mert ez volt az álmom. És most itt vagyok, a boldogság helyett szétmegy a fejem, hányingerem van, úgy érzem, nem bírom tovább, ez embertelen […]*

Ki is rohant, inkább a hőséget választva. Mikor visszatért a terembe, *Izuma atya halkan és szépen elkezdett mesélni a méregről. Arról mesélt, hogy megmérgezzük magunkat, gondolatokkal, kétségbeeséssel. Legjobban annak árt a „mérgesség”, aki mérges.*

Álljunk meg! Mérges volt. A mérges melléknévnek **méreg** a főneve?! Az ártalmas „anyag”, ami szervezetünkbe jutva egészségünket rongálja? Ez volt az első momentum a cikkben, amely megrázott. Ha mérges vagyok, méreg van bennem. Ahogy dr. Fodor Réka írta: *Ez voltam akkor én. A dühös, mérgezett szívű ember, aki nem képes tenni saját gyógyulásáért.* És a méreg nem az a külső hatás, amelytől mérges leszek, hanem valami, ami mélyen bennem van, amitől mérgességgel reagálok.

De mit tehetek? Hogyan szabadulhatok meg ettől a „méregtől”? Izuma atya ezt is elmondta:

> *Megoldás? Jézus Krisztus várja, hogy átadd neki az életedet. Ha ez megtörténik, minden egyes élethelyzetben érezni fogod, hogy mi a helyes, és soha semmi nem tud kizökkenteni a belső békédből. Mindenki számára adott a lehetőség és a felelősség, hogy napi szinten valami jót cselekedjen. A világot azzal tehetjük jobbá, ha így cselekszünk minél többen, lehetőleg mindenki. Ha a düh áthárítása, a felelősség másokra hárítása helyett felismerjük, hogy nálunk van a labda, mi idézzük elő a pozitív változást. Mert amin úgysem tudok változtatni, azon miért dühöngök, ha meg tudok változtatni, akkor változtassak. A körülmények nem uralkodhatnak el rajtam.*

Tehát ha bajom van, sérelem ér, tegyek jót? Valóban, Jézus erre tanít. Tulajdonképp félig-meddig én is rájöttem erre. Egyszer régen a villamoson egy fiatal lányt figyelmeztettem, hogy adja át valakinek a helyét. Rám mordult, hogy hagyjam békén. Megdöbbentem, de ahogy ránéztem, láttam, hogy valami nagyon nagy baja van. Megsajnáltam, s fohászt mondtam érte. Azóta is igyekszem ezt gyakorolni.

De menjünk tovább. Mi történt a doktornővel?

> *Akkor történt velem ott valami. Már nem is hallottam igazán, mit mond az atya, mert kaparni kezdett a torkom, valami csípni kezdte a szemem, és hatalmas belső melegség töltötte el a szívemet ... Ebben az állapotban el sem tudtam képzelni, mi az, hogy „mérges”. Végtelen öröm és béke költözött belém.*

Remélem, örökre, mert ez olyan erős misztikus tapasztalat volt, hogy ha majd egyszer tényleg kihoz valaki vagy valami a sodromból, akkor elég lesz erre visszaemlékeznem.

Ezen viszont el kellett gondolkoznom. Izuma atya tanítása szép, evangéliumi – de én is hallgattam már szép, evangéliumi tanítást. Legtöbbször azonban csak elszégyellem magam, hogy nem tudom követni. Aztán rájöttem valamire. Hiszen Fodor Réka már ott gyakorolta is, amit Izuma atya tanácsolt. Nemcsak a normál élete során felmerülő, napi szintű alkalmakat észleli és felhasználja, hanem elmegy Afrikába keresni az alkalmakat. Olyat tesz, amit csak kevesen. Ebben különbözünk.

Lehet, hogy nemcsak az áll, amit Henrik atya rendszeresen ismétel tanításában, hogy első az, hogy Jézust szívünkbe fogadjuk, az irgalmasság cselekedetei ennek eredményei? Lehet, hogy fordítva is igaz: az evangélium szellemében végzett cselekedeteink segítenek abban, hogy Jézust be tudjuk fogadni? Úgy képzelem, hogy itt spirális fejlődésről van szó: valamiben hallgatok Jézusra, majd megcselekszem, s ezután még többet megértek, jobban tudok rá figyelni, azaz jobban engedem, hogy ő irányítson.

Szőts Miklós

Dr. Fodor Réka 1989-ben, a középiskola elvégzése után tanulmányait a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Általános Orvosi Karán végezte. 1990-ben egész életét és gondolkodását meghatározó súlyos autóbalesetet szenvedett. Orvosi pályáját 1996-ban mentőtisztként kezdte, 2002-től a gyógyszeriparban dolgozott orvoslátogatóként, majd területi vezetőként. 2005-től saját háziorvosi praxist vezet.

2010-től férjével együtt a Nourish The Children (Tápláld a Gyermekeket) program aktív résztvevője majd 2012-től nagykövete. 2015-ben az AHU (Magyar Afrika Társaság) XI. Orvosi Missziójának tagjaként 40 napot töltött Ugandában. Élményeiből írt AFRÉKA - Egy missziós orvos kalandjai Afrikában című könyvét 2016-ban adták ki. 2017-ben létrehozta az Afréka Nemzetközi Humanitárius Alapítványt, melynek célja további afrikai önkéntes orvosi missziók finanszírozása.

A mustármagról

Olvastam... Fráter Erzsébetnek A Biblia növényei c. könyvét. Nagyon szép könyv, élvezetes írás a bibliai események környezetéről. A növények ismertetése mellett idézi azokat a bibliai igéket, amelyekben szerepelnek. Néha magyarázatot is fűz hozzá. A mustármagról szóló részről írtak megindítottak.

Még régen egy marxista valláskritikai jegyzetben olvastam, hogy a Biblia szerzői nem ismerték a palesztinai környezetet, például a mustárról mint fáról beszélnek. A könyvből megtudtam, hogy az ott termő mustár három méterre is megnő, és karvastagságú a szára – tehát madarak tanyázhatnak rajta. De igazából nem erről akarok írni, hanem az idézett igéhez fűzött magyarázatról.

> *„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: Növeld hitünket.*
> *Az Úr ezt válaszolta: Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: Szakadj ki gyökerestül, és gyökerezz meg a tengerben – az engedelmeskedne nektek.* (Lk 17,5-6)

Ez a példázat is a mustár azon jellegzetességére utal, hogy magja nagyon kicsiny.

Jézus azt hangsúlyozza ezzel, hogy nem a hit nagysága, hanem a minősége a döntő.

Ne ahhoz mérjük magunkat, hogy milyen kicsiny a hitünk, hanem ahhoz, hogy mekkora az Isten. Mustármagnyi hitünkkel ne magunkra nézzünk, hanem mindig az Úrra, s ne legyen az engesztelhetetlenség úgy belénk gyökerezve, mint a vadfüge a földbe."

Ennyi az idézet. Ami megrendített, az az utolsó mondat. Mert hát a hit nem arra való, hogy látványos és értelmetlen csodákat eredményezzen – Jézus is számos esetben visszautasította az ilyeneket –, hanem arra, hogy az engesztelhetetlenséget, azaz a másokkal szembeni ítéleteket, előítéleteket kigyomláljuk magunkból, és segítsünk ebben másoknak is.

Mivel sosem akartam egy szóval vagy intéssel kitépni a földből egy fát (még egy virágot sem), nem igen érintett meg ez az ige. Csak olyankor jutott eszembe, ha valaki azt mondta a másikról, hogy nincs elég hite. De bizony a mélyen belém gyökerezett rossz beidegződéseim, szokásaim, félelmeim – már éppen itt lenne az ideje, hogy ezeket viszont kigyomláljam.

Szőts Miklós

Hölgyek levendulában

Már hetedik éve nyílik kertünkben a levendula. Minden június elején a szinte mellkasig érő virágokon pillangók és méhek serege dolgozik (nem is merek bemenni közéjük, csak naplemente után). Szeretem a levendula egyszerűségét, igénytelenségét, szívósságát és eleganciáját. Vesztegzár ide vagy oda, a június újra itt van, és már bimbózik a levendula. Újra megnéztük hát a „Hölgyek levendulában" című filmet, immár nem tudom, hanyadjára.

A 2004-ben készült film (Ladies in Lavender - angol filmdráma, 99 perc, 2004. Rendező: Charles Dance) a sokoldalú Judi Dench és Maggie Smith főszereplésével – akárcsak maga a levendula – megosztja az embereket: van, akinek nyugalmat árasztó, van, akinek unalmas és giccses.

A történet 1936-ba repít vissza Cornwallba, ahol két idős hölgy, akik testvérek, békés és egyszerű mindennapjaikat élik tengerparti házukban. Egy reggel arra lesznek figyelmesek, hogy egy fiatal férfit vetett partra a dagály. Hamarosan kiderül, hogy lengyel, azaz idegen, aki csak németül ért. A két hölgy házában ápolja Andreát, a jóképű fiatalembert, akiről hamarosan kiderül, hogy ritka tehetségesen hegedül. Andrea puszta jelenlétével felforgatja a békés mindennapokat, mindkét hölgy a maga módján próbálja meg „kisajátítani magának" a férfit.

Ismét egy film a szeretetről, egymás elfogadásáról és az elengedni tudásról.

Cornwall partvidéke, a táj hangulata és az ott élők mentalitása nem engedi be a kor sugallta gyanakvást és egyéb sötét érzelmeket. A kis falu lakói minden gyarlóságukkal elfogadják egymást és körülményeiket. Milyen jó lenne most hirtelen odavarázsolódni…

Számomra az legmeghatározóbb része a filmnek az elengedés. A két testvér kapcsolatának alakulása Andreával és a végkifejlet példát mutat napjaink emberének, aki foggal-körömmel ragaszkodik ahhoz, hogy nem csak a saját, hanem mások életét is irányítsa.

A másik inspiráló vonal a talentumok kérdése: a kapott képességeinkkel, és azzal, hogyan kamatoztattuk őket, egyszer majd el kell számolnunk. Megteszünk-e mindent annak érdekében, hogy a talentumunk gyümölcsöt hozzon, esetleg a közjót is szolgálja? Mennyi áldozatot vállalunk érte? Hajlandóak vagyunk érte akár otthonunkat feladni és új helyen új életet kezdeni? Mennyi emberi kapcsolatot kell ennek során feláldoznunk? Kire vagy mire kell mégis minden körülmény között tekintettel lennünk? És azok, akik egy másik ember tehetségét felismerik, mennyire tartják kötelességüknek annak támogatását? Mennyire tartjuk az általunk a másikban felfedezett kincset a sajátunknak? Mennyire hat ki mindez emberi kapcsolatainkra?

Mindezekben a kérdésekben a filmben elhangzó zenei betétek segítenek elmélyedni.

A levendula az egyik legsokoldalúbb növény, egyszerre finom illatú gyógy-, fűszer- és dísznövény. Valahol ilyen maga a Hölgyek levendulában című film is Joshua Bell hegedűjátékával: egyszerre gyógyít azzal, hogy kérdéseinket megválaszolja, az egyes jelenetek fűszerként dobják fel hangulatunkat, és maga a történet színesíti hétköznapjainkat.

Kolláth Adrienn

És azután?

Néri Szent Fülöpről jegyezték fel a következő történetet: Egyszer egy fiatal barátja sikeres tanulmányairól beszélt neki. Fülöp akkor így szólt hozzá: „Szerencsés ember, most tanulsz. Pár év múlva doktor leszel, és kezdesz pénzt keresni. Ügyvéd leszel és prelátus, és sok egyéb tisztséged is lesz. Boldog leszel, és már nem is fogsz mást kívánni." A diák már azt hitte, hogy Fülöp komolyan beszél. De akkor magához vonta, és ezt suttogta fülébe: „És azután?" Ez a súlyos kérdés új irányt adott az ifjú jóbarát életének.

Jelen sorok írásakor tart még a karantén, a világ sok részén arat még a koronavírus. Hazánk eleddig szerencsésen megúszta a nagyobb szerencsétlenséget – reméljük, ez így is marad! –, bár sokan nem a szerencsének, hanem Mária különös pártfogásának tulajdonítjuk ezt a kegyelmi helyzetet. Akárhogy is lesz, egyszer ez is véget ér, mint az összes eddigi járvány. Még az is lehet, hogy abban a – jelenleg elérhetetlennek tűnő – élményben lehet részed, kedves Olvasó, hogy az úrnapi szentmise és körmenet után, barátaiddal csevegve foghatod kézbe ezt a lapot.

Vajon mi lesz, ha véget ér a karantén? Megváltozik az életünk? Visszatér minden a régi kerékvágásba? Örökre maszkot kell hordanunk? Mi lesz az első, amit megteszünk, ha már megtehetjük? Nem tudom. Azt az egyet viszont biztosan tudom, hogy mindezeknél fontosabb kérdés: és azután?

Azt már most látjuk, hogy hatalmas csapás érte a világgazdaságot. Sok vállalkozás nehéz helyzetbe került, kénytelen volt megválni munkavállalóitól. Sok család az utolsó tartalékait, vagy a jövőjét élte fel a karantén ideje alatt.

Rengetegen elszegényedtek. A nyomor nem öl olyan látványosan, mint a vírus. A kilátástalanság betegségbe, szorongásba, a szorongást oldó szerek függésébe taszít, családokat szakít szét, generációkat sebez meg. Nincs operatív törzs, ami számolná az áldozatokat, de attól még lesznek. Talán többen is, mint a vírus közvetlen áldozatai. Persze ez nem a mi problémánk. Örülünk, hogy élünk. Az állami szervek, a segélyszervezetek, a jóemberek, vagyis Ők segítenek majd a szegényeknek, és minden szépen elrendeződik. Talán így is lesz.

Csak ez a fránya kérdés ne volna: és azután?

Az Én és a Te személyes feladatom és felelősségem vagyis a Mi személyes feladatunk és felelősségünk, hogy mi lesz ezekkel az emberekkel. Mert meg fogják kérdezni tőlünk, hogy hol vannak, hogy mi lett velük, de legfőképpen azt, hogy Én és Te – vagyis Mi – mit tettünk értük.

Nem most kérdezik.

Csak azután.

Bene Lajos

Interjú Gyurász Krisztián atyával – Akinek Jézus súg a vizsgákon

Immár hagyományosnak számító cikksorozatunkban közösségünk papi, diakónusi hivatást választó tagjaival beszélgetünk felszentelésük alkalmából. Ezúttal Gyurász Krisztián atyával beszélgettem az interneten keresztül. Először a koronavírus járvány miatti újabb kényszerűségnek tűnt számomra a kommunikáció ezen módja, de később rájöttem, hogy valójában az a természetes (vagy stílusos?), hogy online készítek interjút egy diplomás webprogramozóval.

Kedves Krisztián atya! Kérlek, mesélj magadról, családodról!

Felvidékről, Ipolynyékről származom, ott nevelkedtem. Vallásos családban nőttem fel. Két testvérem van: bátyám most is ott él, nemrég házasodott – én adtam össze őket. Húgom – öt gyermek édesanyja – itt lakik Budapesten családjával. Ipolyságra jártam állami gimnáziumba. Akkoriban kaptam egy számítógépet. Sokat játszottam vele, majd azt elunva a programozás felé fordult az érdeklődésem. Autodidakta módon, forráskódokat böngészve tanultam programozni. Érettségi után Budapestre jöttem, hogy mélyítsem ismereteimet. Először egy webprogramozó tanfolyamot végeztem, majd felvettek a Gábor Dénes Műszaki Főiskola mérnök-informatikus szakára. Ezt már munka mellett végeztem, webprogramozóként dolgoztam egy cégnél.

Mikor és hogyan hívott téged a papságra az Úr?

Egy istenélményhez kötődő felnőttkori megtérésem után egyenes út vezetett a papságig. Egy nehéz vizsga előtt álltam a főiskolán.

Nem voltam hétköznaponta templombajáró ember, de a vizsga előtti napon betértem egy misére. Azért imádkoztam, hogy sikerüljön a vizsgám. Üzleti szemmel néztem a dolgokat: úgy éreztem, hogy elmegyek misére, imádkozom, cserébe az Úristen átsegít a vizsgámon. Átsegített! Jobb jegyet is kaptam, mint amiben reménykedtem! Viszont a vizsga napján azt éreztem, hogy Jézus aznap is hív misére. Mentem. Másnap is, harmadnap is. A rendszeres misére járás – a szentségekben való rendszeres részesedés – nagyon pozitív változásokat hozott az életembe. Minden rendeződött, a helyére került, mindennek pozitív kisugárzása lett. Nemcsak misére jártam, rendeződött az imaéletem, rendszeresen jártam szentségimádásra is. Közösségekbe jártam, hittanra, imacsoportokba.

Egyszer családommal elhatároztuk, hogy elzarándokolunk San Giovanni Rotondoba, Pio atya sírjához. Nem készülődtünk sokat: az elhatározás után pár nappal már úton is voltunk. A szentek, különösen Pio atya élete, példamutatásuk is nagy hatással voltak rám. Gondoljunk csak bele: milyen nehezen éltük meg, hogy a karantén miatt két hónapig nem lehetett nyilvános misét bemutatni. Pio atya tíz évig nem misézhetett nyilvánosan! Az milyen nehéz lehetett!? A szentek életéből azt tanultam meg, hogy mindenkinek egyéni üdvösségútja van, amit magának kell megtapasztalnia.

„A rendszeres misére járás – a szentségekben való rendszeres részesedés – nagyon pozitív változásokat hozott az életembe. Minden rendeződött, a helyére került, mindennek pozitív kisugárzása lett.”

Egyik szentségimádás során szólított meg Jézus, hogy papnak hív. Először tiltakoztam, kifogásokat kerestem. Később újra és újra hívott. Közben gyengéden elhárította, megcáfolta az összes kifogásomat. Akkoriban úgy gondoltam, hogy a papok csak bűntelen, szentéletű emberek lehetnek. Én bűnös vagyok, ezért nem lehetek pap! Amikor ez volt a kifogásom, akkor kezembe került Szent II. János Pál pápa életrajza. Ebből megtudtam, hogy a nagy szent pápa hetente gyónt. Tehát ő is bűnös ember volt. Ez nem lehet akadály. Utána azzal tiltakoztam, hogy nem tudom vállalni a papsággal járó felelősséget. Mi lesz, ha hibázom?

Jézus erre azt válaszolta, hogy nem baj, ha hibázom, csak az a fontos, hogy mindig őrá figyeljek, mindig ő legyen az első helyen. A baj mindig abból származik, hogyha nem ő van az első helyen, hanem más, így például az én személyem. Azt nem ígéri, hogy nem lesz gond, vagy nem lesznek nehézségek, de azt megígéri, hogyha vele tartok, akkor semmi nem lesz lehetetlen. Még ekkor sem mondtam igent! Az volt a kifogásom, hogy nekem nincs annyi erőm, amennyi a papsághoz szükséges. Ekkor azt mondta nekem Jézus, mint Szent Fausztina nővérnek, amikor őt hívta: Arra hívlak, hogy tedd meg, amire kérlek. Minden kegyelmet megkapsz hozzá. Ha nemet mondasz, akkor is megadom neked ugyanazokat a kegyelmeket. Ekkor kimondtam az igent.

Ekkor jelentkeztél a szemináriumba?

Még egy év volt hátra a főiskolából, ezt – lelkivezetőm javaslatára – még elvégeztem. A lényeg az volt, hogy az igent már kimondtam. Ennek szellemében telt ez az utolsó év. Természetesen azonnal jöttek a kísértések: szerelmes lettem. Nagyon nehéz volt úgy megélni a szerelmet, hogy már elköteleztem magam. Sokat szenvedtem emiatt, de aztán szerencsére elmúlt. Aztán állásajánlatokkal bombáztak, hogy legyek csoportvezető a világ egyik legkomolyabb informatikai cégénél, felfoghatatlan fizetéseket kínáltak. Szerelem, karrier, pénz. Ezek voltak a kísértések. Mindre nemet mondtam.

Majd jelentkeztem a szemináriumba. Bíboros atya elfogadta a jelentkezésemet. Itt eleinte furcsa volt minden. Mint mondtam, előtte a magam ura voltam: eltartottam magam, a munka mellett végeztem a főiskolát. A szemináriumban pedig napirend volt, csöngetéssel.

Nehéz volt ezt megszokni, de a tanulás is nehéz volt. Rengeteget kellett tanulni, vizsgázni. Ez néha a lelki élet rovására ment, de az mindig visszaütött: Jézus megtanított rá, hogy csak ővele lehetek pap. Csak a magam erejéből, Jézus segítsége nélkül az anyagot sem vagyok képes megtanulni, a vizsga sem fog sikerülni. Jézus segítségével elvégeztem a szemináriumot.

Milyen pap leszel? Milyen szolgálatban tudod magad elképzelni?

Szándékosan kerülöm azt, hogy ezeken a kérdéseken gondolkodjam. Ha terveim, elképzeléseim lesznek, akkor elvárásaim is lesznek magammal, az Egyházzal szemben. Ha nem olyan helyre osztanak be, amilyenre gondoltam, vagy nem úgy alakul a hivatásom, ahogyan terveztem, akkor az csalódáshoz, kiégéshez vezethet. Ezt mindenképpen szeretném elkerülni! Nyitott vagyok minden szolgálatra és minden helyre. Falun nevelkedtem, sokáig városban éltem: mindenhol jól érzem magam. Egyetlen dolgot határoztam el ezzel kapcsolatban: rendszeresen imádkozni fogok azokért, akiket rám bíznak.

Mi lesz a papi jelmondatod?

„Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve” (Jn 17,19)

Te voltál a legtovább nálunk szolgáló, papságra készülő diakónus. Az első félévet a beosztásod miatt töltötted nálunk, a második félévet a karantén miatt. Mi tetszett a legjobban Albertfalván?

Az élő, aktív közösség! Az, hogy a hívek magukénak érzik a plébániát, törődnek a közösséggel. Ilyen élő közösséget szeretnék szolgálni, vagy ha nem oda helyeznek, akkor felépíteni.

Kedves Krisztián atya! Köszönjük szépen, hogy a megcserélt félévi rend miatti vizsgaidőszakban is időt szakítottál az Egyházközségi Levél olvasóira. Köszönjük szépen, hogy velünk töltötted ezt az évet! Különösen azt szeretnénk megköszönni, hogy tudásoddal segítettél az online miseközvetítés kialakításában a korlátozások időszaka alatt. Valamennyiünknek sokat jelentett, hogyha kényszerűségből otthonról is, de legalább a saját albertfalvi templomunkban bemutatott szentmiséhez tudtunk lélekben becsatlakozni. Egész albertfalvi közösségünk nevében azt kívánom, hogy sok örömet, boldogságot találj hivatásodban!

Bene Lajos

„Derüljön ránk a mi Urunk, Istenünk fényessége, kezünk munkáját erősítsd meg, és áldd meg kezünk munkáját!" (90. zsoltár)

A „bábjátékos"

Nagyböjt 4. vasárnapjától az online szentmisék mellett bábos videó-tanmeséket is láthattak az albertfalvi gyerekek. Vakkancsot, Bélát és a többieket régi barátjuk, Gável Henrik atya keltette ismét életre, mindannyiunk nagy-nagy örömére. Arra voltam kíváncsi, hogyan vált profi „bábjátékos" szeretett plébánosunkból?

Többeknek már ismerősnek tűnt a bábozó Henrik atya. Mikor kezdtél a bábozással foglalkozni?

Egészen kisiskolás koromig nyúlik vissza a történet. Az öcséimet kísértem el Waigand József atyához óvodás hittanra. Jóska bácsi zseniális pedagógiai érzékkel megáldott lelkipásztor volt, aki ovis hittant tartott bábos formában a Tömő utcai Béke királynéja Lelkészségen. A nagyobb gyerekeket és a felnőtteket is lebilincselte az az élmény, ahogy a bábokon keresztül szólt hozzánk. A mai napig emlékszem arra, hogy mekkora sírást rendeztem, amikor a szüleim nem engedtek el hittanra, mert nem volt kész a leckém. Ez mutatja, hogy milyen hatást gyakoroltak rám ezek a foglalkozások. Később évek teltek el, és a bábokról szinte meg is feledkeztem. Amikor káplán lettem Pestszentlőrincen, felkértek, hogy tartsak havonta egyszer misét a katolikus óvodásoknak. Törtem a fejemet, milyen módon lehetne ezeknek a kicsi gyerekeknek a szentmise üzenetét átadni. Egyértelmű volt, hogy valamiféle képi megjelenítéssel kell az evangéliumot közel hozni hozzájuk. Eszembe jutottak a kedves gyermekkori emlékek, és elhatároztam, hogy bábozni fogok nekik.

Az otthoni plüssállatok között megtaláltam az akkor még névtelen Vakkancsot, amit kellően karakterisztikusnak ítéltem a feladathoz. Idő hiányában egy befőttes gumival rögzítettem a kézfejemhez és így kezdtem vele bábozni. Akkor még ideiglenes megoldásnak gondoltam csak ezt a figurát. Az érettségiző diákok izgatottságával kezdtem bele a bábos misébe, hiszen soha nem próbálkoztam ilyesmivel. Féltem ugyan a feladattól, de hajtott a vágy, hogy a gyerekek számára érthető módon szólhassak. Néhány alkalom után az egyik kislány megkérdezte az óvó nénit, hogy igazi-e az a kutya. Ez elegendő visszajelzés volt számomra ahhoz, hogy érdemes és szabad is ezzel foglalkoznom. Attól kezdve indultak el ezek a bábos evangelizáló, gyerekeknek szóló prédikációk.

Hogyan folytatódott Vakkancs karrierje?

Ez a fajta evangelizációs eszköz hatásosnak bizonyult, ezért kipróbáltam a vasárnapi családos szentmisén is. Lelkesedéssel és örömmel fogadták a közösségben. Mondhatni, hogy egy generáció nőtt fel Vakanccsal. Évekkel később viszont azt érzékeltem, hogy az emberek figyelme inkább erre a bábos cselekményre irányult, és nem a szent liturgia megélésére. Kezdtem azt érezni, hogy nem Jézusért jönnek a templomba, hanem a „showműsor” miatt. Egyre inkább az értésemre adta Jézus azt, hogy ez nem az Ő dicsőségére mutat, ez így nem jó. Ekkor elhatároztam, hogyha ez nem az Úr örömére van, akkor ezt ilyen formában nem szabad folytatni. A bábozással egybekötött evangelizáció jó dolog, de a helye nem a szentmisében van. Nagy felháborodás fogadta a döntésemet a közösségben, de nem tágítottam. Végleg abbamaradtak a bábos szentmisék. Meggyőződésem volt, hogy azt kell cselekednem, ami az Úrnak jó, és nem azt, ami az embereknek tetszik. Később egy-egy közösségi összejövetel alkalmával nosztalgiából elővettem a bábokat, de elszoktunk már egymástól. A rutin hiánya miatt túl sok volt bennem a feszültség, ezért nem tudtam szabadon játszani. Éveken keresztül pihentek a dobozban, egészen mostanáig.

„Meggyőződésem volt, hogy azt kell cselekednem, ami az Úrnak jó, és nem azt, ami az embereknek tetszik."

Most viszont sikerült a szükségből erényt kovácsolnod a bábok segítségével.

Nem én kovácsoltam, mert magamtól nem kezdtem volna bele ismét. A szigorító intézkedések bevezetése után arra gondoltam, hogy elegendő lesz, ha az evangéliumhoz kapcsolódó lelki gondolataimat osztom meg vasárnaponként az internet segítségével. Ekkor keresett meg Jácinta nővér, aki ismerte bábos előéletemet. Ő győzködött engem arról, hogy bármilyen jó közvetítéseket is láthatnak a felnőttek a médiában, a gyerekekre senki sem gondol. Most kellene elővennem a bábjaimat. Tiltakoztam az ötlet ellen, mert már régen kijöttem a gyakorlatból. Azt pedig el sem tudtam képzelni, hogy a szobámban ülve, egy számítógépbe nézve bábozzak „láthatatlan" gyerekeknek, amikor pont az ő jelenlétük és interakciójuk inspirált mindenkor. Végül is kötélnek álltam egy próba erejéig, de szinte ugyanúgy izgultam, mint a legelső alkalommal. Olyan voltam, mint a hitetlen Vakkancs, nem hittem el, hogy a képernyő előtt ott vannak a gyerekek. Fontos volt tudnom, hogy valóban aktív részesei-e a gyerekek az előadásnak. Arra gondoltam, hogy megkérdezem őket, de az üres szobában nem kaphattam választ. Testvéreimmel is megosztottam a videót, és alig vártam, hogy beszámoljanak róla, milyen módon reagáltak a gyermekeik. Örömmel mesélték, hogy kérdéseimre teli torokból üvöltve feleltek, mintha valóban ott lettek volna velem és a bábokkal, „velünk" szemben. Ekkor éreztem, hogy ezt így szabad, sőt kell is folytatnom. Óriási ajándék, hogy ezzel a módszerrel sikerült megszólítanom a gyerekeket és az evangéliumi üzenet számukra is átjön így.

A Szentlélek gondoskodásának köszönhető, hogy szinte karnyújtásnyira volt számodra a technikai segítség is.

Ez így igaz, mert ha nincs Krisztián atya, akkor én biztosan nem ültem volna le egy kamera elé magamban bábozni. Az ő érdeme az is, hogy hétről hétre megfelelő minőségben kerültek a gyerekek elé ezek a kis evangelizáló történetek. Előfordult néha kisebb baki a felvételnél, például az egyik állat a másik hangján szólalt meg. Ilyenkor ezt neki kellett utólag vágással korrigálni.

Komoly nézettségre tett szert Vakkancs a történeteivel. Szerintem a nagy többség osztja a véleményemet, hogy nagyon profi az előadás, tartalmi és formai szempontból egyaránt. Mennyit készülsz egy epizódra?

Sokat, szinte egy hetet! Annak ellenére, hogy régóta bábozom, minden alkalommal komoly kihívást jelent számomra ez a fajta alkotói munka.

Amikor befejeztünk egy felvételt, már azon járt az agyam, hogy mi legyen a következő héten. Minden alkalommal egy-egy új történetet kell kreálnom. A felnőtteknek felnőtt módon, elvonatkoztatva lehet az igazságról beszélni. A gyermekeknek a történeti megjelenítésen keresztül képre van szüksége. A képeken keresztül próbálom eljuttatni hozzájuk az evangéliumi üzenetet. Ez az, amit Jézus is csinált a példabeszédekkel, hétköznapi életképeket vonultatott fel. A történeteim nem szigorúan vett forgatókönyv szerint készülnek, nagyon sok bennük az improvizácó is.

A járvány enyhülése után hogyan fog folytatódni Vakkancs élete? Lesz-e bábozás a szentmisén?

Bábozós szentmisék biztosan nem lesznek. Azt még én sem tudom, hogy mi lesz a folytatás. Nagyon sok időt és energiát emészt fel egy ilyen kisfilm elkészítése, most volt erre átcsoportosítható időm. Örülök neki, hogy ajándékként, gyerekeket gazdagító módon ez megjelenhetett. Az Úr megmutatta azt, hogy megfelelő helyen és módon elhelyezve, tetszik neki ez a forma. Ebben a helyzetben Jézus a gyerekekre is gondolt, és ezekkel a kis történetekkel próbálta közelebb vonni őket önmagához. A Szentlélek kívánta tőlem, hogy ebben az átmeneti időben újraélesszem ezt a műfajt, a folytatást is a Szentlélekre bíznám.

A gyerekekkel együtt most még én is csak találgatom, hogy milyen fordulatot vesz Vakkancs és Béla élete a járvány lecsengése után. Lehet, hogy visszatérnek időnként a képernyőre, vagy egy-egy hittan foglalkozáson segítenek a kicsiknek megérteni az örömhír üzenetét? Esetleg már annyit tanultak Henrik atyától, hogy hosszú missziós körútra indulhatnak? Idővel majd megtudjuk a választ. Én bízom benne, hogy nem kell örökre elbúcsúznunk ezektől a kedves figuráktól.

Örülök, hogy Henrik atya beavatott bennünket „bábjátékos” titkaiba. Köszönöm a beszélgetést.

Kiss István

Kedves játékos kedvű Olvasók!

Az Egyházközségi Levél húsvéti számában meghirdetett madaras játékunkra beküldött megfejtésekért az alábbi nyereményeket sorsoltuk ki:

Bárdos Vilmos: Szólások, közmondások eredete – Frazeológiai etimológia szótár (TINTA Könyvkiadó)

- Kolláth Adrien (Nagy Borbála, Veronika és Bertalan)
- Petes Barbara (Pummer család)
- Rális János

Jakab Oszkár – Madárnévkalauz – Tudományos madárnevek magyarázata (TINTA Könyvkiadó)

- Molnár Ilona
- Bertha Eszter (Szmola család)
- Barcs Eszter (Gaál család)
- Takácsné Kiss Anikó (Takács család)

Színes madaras falinaptár 2020. (TINTA Könyvkiadó)

- Horváth Mária (Horváth család)
- Zábrák Kinga (Zábrák család)
- Medgyessy Ferenc (Medgyessy család)

Ezen kívül a Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület (MME) egyedi tervezésű tűzzománc kitűzőjét is megnyerték a következő családok:

- Nagy család
- Zábrák család
- Szmola család

Köszönjük, hogy velünk játszottatok!

Üdvözlettel:

Bagoly Tudós és csapata

Online Mária-Márta találkozó

A karantén nemcsak a családi találkozásokat írta felül, közösségi alkalmaink megtartására is kellett megoldást találnunk. Mi, felnőttek is hiányoltuk egymás társaságát, de különösképp igaz volt ez gyermekeinkre. Felvetődött hát az online találkozó ötlete.

Úgy készültünk erre a rendhagyó formátumra is, mint mikor egymás otthonába látogatunk. Sütöttünk, rendet raktunk, szívünkben pedig várakozással tekintettünk az este elé. Bevallom, némi izgalom is vegyült ebbe a várakozásba, hiszen ilyen fajta alkalom még nem volt közösségünk nem oly régi történetében. Talán kicsit nehezen is indult a beszélgetés – a közös ima segített ebben is. Szépen lassan mindenki megérkezett lélekben is. Jó volt látni a többi családot – bár napi kapcsolatban vagyunk – az, hogy láttuk is egymást, más minőséget adott a beszélgetésnek. Olyannyira belemelegedtünk, és örültünk egymásnak, hogy az idő múlása fel sem tűnt, több mint 3 órát töltöttünk el közösen.

Rögtön napirendre került a folytatás gondolata, és a következő időpont is hamar meglett. Erre az estére vendéget is hívtunk. Bár mi látjuk őt miséken, vasárnaponként, vagy egy-egy hétköznapon, de ez egyoldalú. Az, hogy Henrik atya is becsatlakozott hozzánk, hogy nemcsak láthattuk, de beszélgethettünk is vele, jól esett mindnyájunk lelkének. Reméljük – láthatóan így volt –, hogy ő is jól érezte magát. Ez alkalommal a kötetlen beszélgetés előtt azért arról is szó esett, hogy ki miként segít a szüleinek (persze erről saját gyermekeinket is megkérdeztük), illetve hogyan éljük meg a karantén hozta változásokat, az itthoni tanulás és a szerepváltozás (szülőből lett tanár) nehézségeit.

Ismét jól éreztük magunkat együtt, sokat nevettünk, beszélgettünk. Mindeközben a gyerekeink másik helyiségekben, további eszközökön online csevegtek és játszottak egymással.

Mindannak ellenére, hogy jól mennek ezek a virtuális térben zajló alkalmak, egyetértünk abban, hogy nagyon, de nagyon várjuk a személyes találkozást!

P. Fábián Betti, T. Gürtler Ildikó, Cs. Engi Helga

Házas hittan a virtuális térben

A szentmiséket és minden közösségi eseményt március végére tiltott be a püspöki kar, de nagyon hamar hiányozni kezdtünk egymásnak – a találkozások Jézussal, egymással és Henrik atyával. Hála Krisztián atyának, hamar beindult a plébániai virtuális élet. Így aztán a házaspárok első pénteki összejövetelei is folytatódtak a képernyőn. Valószínűleg mi is hiányoztunk Henrik atyának, mert kitörő örömmel fogadta mindenki bejelentkezését. A törzsgárdán kívül, hála Istennek, új résztvevők is felbukkantak.

Az eddigi két találkozó mindegyikén Henrik atya az új helyzetet elemezgette: hogyan éljük meg, hogyan éljük túl összezárva a karantén időszakát. A házaspárok 3H mozgalmáról beszélt, ami annyit tesz, mint HIT, HŰSÉG, HUMOR.

Első alkalommal a helyzet hittel való megéléséről beszélt Noé bárkájához hasonlítva, ami a megtisztuláshoz, megtéréshez vezethet.

A beszélgetés nehezen indult az új körülmények között. Megilletődötten pislogtunk egymásra. Henrik atya mentő kérdése az online tanulásról faggatott. No, erre az iskolás gyermekkel bíró párokból kiömlött a sok nehézség: nem volt könnyű anyából tanárrá változni, következetesen beosztani az időt, a gépeket, lekötni a kisebb testvéreket…

Én, mint tanító, úgy hallgattam, mintha a vádlottak padján ülnék.

Másodjára a humorról elmélkedtünk. Henrik atya az Úr Jézus humorérzékéről tanított, többszörösen bebizonyította, hogy a Szentírásban jelen van a humor. Majd a jókedv gyógyító hatását fejtegette. A beszélgetésben ki-ki elmesélhette az otthoni vicces helyzeteket, vagy humorral kezelt összezörrenéseket, amikből akad bőven mindenkinél.

Nagy ajándék volt mindkét találkozás, láthattuk egymást legalább mozaikból kirakva, hiszen már két hónapja vagyunk a járvány fogságában.

De vigasztalt a tudat, hogy ennek is vége lesz egyszer, hiszen csak az örök élet tart örökké!

Mickó

Kedves Vakkancs!

Kedves Vakkancs, Béla és Füllencs! Tudtátok, hogy hittan lecke lettetek? Bizony, nagyon sok hittanos gyermek és a szüleik is boldog örömmel vártak benneteket hétről hétre. Néhány üzenettel szeretnék kifejezni szeretetüket felétek. Íme:

Kedves Vakkancs, Béla, Zsugori Zsiga és Füllencs! Nagyon örülök, hogy jobban megismerhettelek benneteket! Köszönöm, hogy elmesélitek a kalandjaitokat, ez nekem is sokat segít! Kérlek titeket, hogy mondjátok meg Henrik atyának, már nagyon várom, hogy újra találkozhassunk a Szentmisén! Szeretettel Orsi!

Kedves Vakkancs és Béla! Nagyon kedvesek vagytok, sokszor viccesek! Szívesen találkoznék veletek személyesen is. Anna

Kedves Vakkancs és Béla!
Köszönjük, hogy ilyen sokat segítetek nekünk! Várunk titeket újra és újra, amíg Henrik atyával találkozhatunk már a szentmisén! Addig is a képernyő túloldalán hallgatunk titeket! János

Szia Vakkancs!
Szeretünk nézni, mert izgalmas dolgokat mondasz és vicces vagy. Téged is és Bélát is nagyon szeretjük. Jó lenne élő-ben is találkozni veletek. Pohlinger Emi és Gergő

Vakkancséknak üzenem, hogy cukik a figurák, sokat nevetek rajta, az evangélium mondanivalója is érthetőbb. Miért ez volt az utolsó? Cs. Réka

Kedves Vakkancs és Béla!
Nagyon szeretlek titeket! Nagyon viccesek vagytok! Szomorú vagyok, ha nem lesz folytatása! Cs. Ákos

Kedves Vakkancs és Béla!
Azért volt érdekes, mert hozzá vitt a kereszténységhez. Kicsit vicces is volt. A Vakkancs és a Béla nagyon cuki. Máskor is csinálj ilyen bábozást, Henrik atya! Köszönjük! Imre Bernadett

Kedves Vakkancs és Béla!
Kár, hogy ez volt az utolsó kis előadásotok. Köszönöm nektek, hogy sokat tanítottatok, nagyon elgondolkodtatók voltak, amit mondtatok. Szeretném, hogy még többet tanulhassak tőletek. Puszi! Puszi!
Szeretettel: Imre Gergő!

„Kedves Vakkancs, Béla és Henrik atya!
Nagyon tetszettek az előadások, mindegyiket megnéztük. Reméljük, hogy majd még sokszor találkozunk!" Kolta Marci (8)

„Kedves Béla, Vakkancs és Henrik atya!
Nagyon jó volt a bábozás, szeretlek titeket! Cukik vagytok! Szeretlek, Henrik atya!" Kolta Bogi (4)

Kedves Henrik atya, Béla, Vakkancs!
Nagyon tetszettek a történetek. Hiányozni fognak! Nekem Vakkancs volt a kedvencem. Péterfi Linett

„Kedves Vakkancs!
Testvéreimmel szerettelek Titeket hallgatni. Jó volt, mindegyik nagyon tetszett!" Kohut Mihály

Kedves Henrik atya, Vakkancs, Béla és Füllencs!
Nagyon tetszettek a történeteitek! Vakkancs volt a kedvencem, mert olyan cuki! Üdvözöllek Titeket, hiányozni fogtok! Sinóros- Szabó Dani

Kedves Henrik atya!
Nagyon tetszettek a Vakkancs történetek. Volt, amit többször is megnéztem. A kedvencem az volt, amikor Vakkancs megtanulta az élet himnuszát. Köszönöm: Gíncsai Nóra

Karantén költemény

Minden más iskolához hasonlóan a Don Boscóban is digitális oktatás folyt a vészhelyzet ideje alatt. A 6.b osztály irodalomból azt a házi feladatot kapta, hogy írjanak históriás éneket egy múltbeli eseményről, vagy a jelen helyzetről. Haszon Anna nem csak verset írt, hanem édesapja gitárkísérete mellett el is énekelte azt. A varázslatos hangulatú videofelvétel megtekinthető a YouTube-on a vers címére rákeresve (Az 2020-as nagy járvány históriája), vagy az alábbi QR-kódot beolvasva.

Az 2020-as nagy járvány históriája

Sommáját írom egy nagy járványnak
Mindenből való kimaradásnak
Koronás rémképek támadásának
Hírekből való felbukkanásának.

Kínából jövének az első fámák
Emberek hullottak akár az almák
Repülő járatok mind leálltanak
Országok egyenkint mind bezártanak.

Taljánok földjén, hispánok földjén
Nagy veszedelem, rémisztő örvény,
Megijed mindenki, nem csak az örmény,
Európában rabság lett a törvény.

Ezért most mink is csak itthon vagyunk,
Lakásunkból már ki sem mozdulunk,
Telefonunk a legjobb barátunk,
Leckéket most már csakis azon kapunk.

Régen nem láttuk nagyszüleinket,
Fertőzéstől most így óvjuk őket,
Messze mindenki, szűk lett az élet,
Semmi igazi, online lett az ünnep.

Maszkokat varrunk, kesztyűket húzunk,
Boltokba is csak nagy ritkán járunk,
Embert, ha sétálunk, messziről látunk,
Képernyőn van már az összes barátunk.

Azért van jó is ebben a dalban
Nem dübörög a világ, csak halkan,
Tisztul a levegő, vizekben hal van,
Madárcsicsergős gyönyörű tavasz van.

Nem tudunk mást, csak Istenben bízni,
Segedelmében mindvégig hinni,
Mikor lesz vége, nem tudja senki,
Operatív törzsünk majd bejelenti.

Haszon Anna

Interjú egy újonnan avatott animátorral*

Valaki belegondolt már milyen animátornak lenni? Én igen! Ezért döntöttem úgy, hogy a karanténban töltött idő alatt felkeresem Vas Viktória szalézi animátort (természetesen online), akit tavaly nyár végén avattak hivatalosan animátorra, itt az Albertfalvi Szent Mihály templomban. Érdekelt, milyen változásokat tapasztalt és kikérdeztem kicsit az animátorrá válása történetéről is.

Milyen volt az első éved „nagy" animátorként?

Hogy őszinte legyek, igazából ugyanolyan volt, mint amikor „kis" animátor voltam. Külső szemmel más is csak azt látta, amit azelőtt. A legtöbb programon igyekeztem részt venni, az oratóriumokon töretlen lelkesedéssel játszottam a gyerekekkel, futkároztunk a templomkertben vagy éppen a király szolgáját játszottam a pásztorjátékban. Bár tavasszal nem tudtunk személyesen találkozni a többiekkel, a kapcsolatot ugyanúgy tartottuk, még közös vacsorát is szerveztünk (persze szigorúan online).

Milyen változásokat érzel a „kis" és „nagy" animátorság között?

Olyan eget rengető különbséget nem érzek a kettő között. Már az avatásunk előtt kezdtek komolyabb dolgokat ránk bízni, például, hogy egyedül vezethettünk egy csapat gyereket egy hatalmas kastélykertben. Az avatást követően inkább azt éreztem, hogy így már még nagyobb felelősséggel tartozok mindenkinek.

Talán a kívülállók számára legszembetűnőbb változás az az volt, hogy már nem kék, hanem egy narancssárga kendő lóg a nyakamban.

Mint újonnan felavatott animátor, milyen tanácsot/tippeket adnál a nemrég érkezett „kicsiknek”?

Talán azt javasolnám nekik, hogy ne féljenek tanácsot kérni a nagyobbaktól, és ne csüggedjenek, ha valami nem ment elsőre. Nekünk is sok remek tanácsot adtak és segítettek, amikor szükségünk volt rá.

Visszatérve kicsit a kezdetekre, mikor kerültél be ebbe a Szalézi közösségbe? Voltál Csillagtáborban is? Hogyan lettél animátor?

Úgy gondolom, már akkor valamilyen szinten a Szalézi családhoz tartoztam, amikor csak kis táborozóként vettem részt a Csillagtáborban. Még mindig emlékszem az első táboromra, az önfeledt játékokra, hatalmas számháborúkra, a strandolásokra, és arra a piros-fehér-zöld trombitaszerűségre, aminek csodálatos és mindent bezengő hangja a gyülekezőt jelentette. Sok év táborozás után volt két év kihagyásom, amit nagyon bánok, de hát így hozta az élet. Ezután, a kis kihagyás után egyik délután épp edzésről jöttem hazafelé, amikor hívott egy ismeretlen szám. Amikor felvettem, Fejes Miki volt a vonal túlsó végén, és arról érdeklődött, hogy lenne-e kedvem az animátorok csapatába csatlakozni. Persze egyből eszembe jutottak a jó kis táborok és az, amit láttam, hogy milyen összetartó közösséget alkotnak. Ilyen gondolatokkal a fejemben mondtam igent a felkérésre. Utána foglalkozásokon, közös programokon vettünk részt, majd már csak azt vettem észre, hogy teljes egészében beleolvadtam a csapatba. Így tudnám röviden összefoglalni az animátorrá válásomat.

Ha már a Csillagtábornál, az önfeledt játékoknál, és a hatalmas számháborúknál tartunk, örömmel közlöm a kedves olvasókkal és plébániai tagokkal, hogy a jelenleg fennálló törvények már megengedik a tábor megtartását, így idén is lesz Csillagtábor és ha nem lesz újra rosszabb a vírushelyzet, a szokott időben, augusztus 24-től 28-ig várjuk a gyerekeket egy hatalmas nyárzáró kalandra!

Pinczés Péter
albertfalvi animátor

---

* A cikk a lap nyomtatott kiadásában nem jelent meg.

Ügynöki jelentések

az albertfalvi templomról az 1950-es évek elején

Az 1950-es évek elején egy idősödő férfi, László István látogatta rendszeresen, hétről hétre, minden szombat este, vasárnap és ünnepnapokon délelőtt a főváros katolikus templomait. Meghallgatta a prédikációkat, betérdelt a gyóntatószékbe, beszédbe elegyedett a templomok környékén a hívekkel és a járókelőkkel. Információit papírra vetette és elküldte az állam egyházakat felügyelő hivatalába. Összesen 72 jelentését ismerjük.

A jelentésekről érdekes könyvet jelentetett meg az Osiris Kiadó 2000-ben. A könyv címe: Egyházügyi hangulatjelentések 1951, 1953. A könyvet Szabó Csaba állította össze. A jelentések nyilvánvalóvá teszik a kemény diktatúrában a katolikusok hitbeli, tudatbeli erejét, amely a nehéz időkben is templomokat töltött meg.

Számunkra azért érdekes a könyv, mert a jelentésekben Albertfalváról is nyolcszor-tízszer esik szó. A 464 oldalas könyv névmutatójában szerepel Doroszlai Béla, aki 1933 és 1953 között plébános volt Albertfalván, és Teész Imre (1893-1965) egyházmegyés pap, aki nyugdíjas kisegítőként működött 1953-ban Albertfalván. A jelentésekben őket is megemlítik: Doroszlai Béla neve 16-szor, Teész Imre neve 12-szer szerepel a kiadványban. Albertfalváról összességében 8-10 oldal szól a könyvben. Önkényesen kiragadva közlök néhány szövegrészt tartalmi kivonat formájában:

1953. április 26. vasárnap

Mai feladatom annak megfigyelése volt, hogy hangzik-e máris valami a békéről, a demokráciáról, a választásról és egyéb időszerűségekről a prédikációban.

Az albertfalvi Szent Imre utcai templomba késve érkeztem. A 9 órai misén 150 iskolás leány figyelt a prédikációra. A fiúk kevesebben voltak: kb. 80-an. A kántornő orgonajátéka valószínűvé tette, hogy volt apáca működik itt.

Áldoztatáskor Doroszlai Béla plébános kijött a sekrestyéből és segített az áldoztatóknak. A miséző pap nevét kint kérdeztem meg, egy asszony mondta, hogy Tész (Teész) Imrének hívják, korábban hitoktató volt Mátyásföldön. Visszamentem a Doroszlai templomának a 11 órakor kezdődő nagymiséjére. A misén bejelentették, hogy egy 40 órás szentségimádást a világbékéért ajánlanak fel.

1953. április 30. csütörtök

Kiutaztam Albertfalvára a templomban folyó 40 órás szentségimádásra. A gyerekek szentségimádásán a lányok kb. 120 voltak, a fiúk 40-50-en. A szemben lévő iskolából is ekkor jöttek ki a gyerekek. Az egyik gyerektől megtudtam, hogy a kapun most kilépő tanárát Kucserának hívják. Hívott egy gyereket, hogy azonnal menjen vele haza. Gondolom a fia volt, korábban ő is a templomból jött ki.

1953. május 1. péntek

Ma már reggel akartam kiutazni Albertfalvára, hogy az elsőpénteki gyónást és áldozást is megfigyelhessem. Sajnos közlekedés miatt késve érkeztem. A misén megfigyeltem, hogy a ministránsok nagyon ki voltak képezve a térdhajtás, főhajtás külsőségeire. Kijövet két öregasszonnyal beszédbe elegyedtem, elmondták, hogy vannak itt az iskolában tanítónők, akik keresztet vetnek a templom előtt. Elmentem a plébánia felé. Egy erkélyfélére nemzeti színű textíliát tettek, vörös zászló, vörös dekoráció nem volt az épületen.

1953. május 3. vasárnap

A 11 órás nagymisére értem Albertfalvára, egy magas, őszülő, 50-nél idősebb pap misézett, a nevét most sem sikerült megtudnom. A prédikációban szó sem volt időszerűségekről. A plébános úr a kóruson orgonált, mint egy asszonytól megtudtam.

1953. május 10. vasárnap

Úgy látszik a gimnazisták a 8 órai misére járnak, mert gimnazistákat a 9 órai misén nem láttam. A mai nap a választásokkal kapcsolatos pásztorlevet is felolvasták. Bizonyos rendszert, szervezettséget lehet felismerni a gyermekgondozásban.

1953. augusztus 2. vasárnap

Kilenc órára Albertfalván voltam. Mikor odaértem 30-35 nagyobb fiú beszélgetett a templom előtt, akik a 8 órai misén voltak. A diákmisét egy ősz, szemüveges pap tartotta, aki nagyon vigyázott, hogy beszédében ne legyen kifogásolható. Az oltáron lévő gyertyákról és a ruhák színeiről beszélt. Több gyermek perselyezett és árult katolikus újságot, mint múltkor. Azon gondolkodtam, mit lehetne tenni a katolikus papi lelkigondozás arányának csökkentésére?

Az albertfalvi templom (1951)

1953. augusztus 30. vasárnap

A 9 órai szentmisén 200-nál is több gyermek volt. Teész Imre prédikált, óvatosan, csak a szentségekről beszélt. Ismertette a bodajki búcsú tervét, amit szeptember 13-14-re terveznek. Kérte a szülőket, hogy gyerekeiket a 9 órás misére küldjék, mert így lehet velük együtt foglalkozni. A gyerekeket a szép éneklésre buzdította.

1953. december 31. csütörtök

Albertfalvára igyekeztem. A 14 évnél idősebb ministráns fiúk fekete reverendát kaptak a fehér karingük alá. A diákok miséjét most is Teész Imre mondta. A hirdetések után jelentette, hogy a nagy hideg miatt nem tartanak ma prédikációt.

Nehéz véleményt alkotni az olvasottakról. A sorok sok egyéb mellett dokumentálják azt is, hogy az akkor egy évtizede felszentelt albertfalvi templomban nagyon komoly hitélet volt.

Magyarországon a szocializmus fennállása alatt mindvégig készültek a fentiekhez hasonló hangulatjelentések. Minden munkahelyen akadt valaki, aki a kollégái véleményére nemcsak, hogy jobban odafigyelt, mint mások, de a hallottakat a rendszert kiszolgáló ügynökként papírra is vetette. Ez volt a feladata László Imre idősödő pedagógusnak is. Jelentései fontos kortörténeti dokumentumok, visszatükröződés az akkori rendszerről, és a korszak működéséről.

Kiss Gábor összeállítása

Irodalom: Egyházügyi hangulatjelentések 1951, 1953. Szerk.: Szabó Csaba, Osiris Kiadó, 2000.

Úrnapi vallomások

„Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!" Ez a szentírási rész jutott eszembe, miközben azon elmélkedtem, hogy eddigi életemben mit és hogyan sikerült megvalósítanom. Tökéletesen? Szuperül? Jól? Elfogadhatóan? Éppen hogy? Félig-meddig? Alig-alig? Sehogyan?

Megmondom nektek őszintén: nagyon messze vagyok ettől a jézusi felszólítástól. Minden nap küzdök és próbálok tökéletessé válni vagy legalább jól megoldani azokat a feladatokat, amelyek adódnak a mindennapok során. Azt vettem észre, hogy minden olyan feladat, amit nem egyedül, hanem más embertársam, felebarátaim, testvéreim, kollégáim közreműködésével kell megoldanom, újra és újra a Szentlélek felé irányítja a figyelmemet.

Azért kell a Szentlélekre figyelnem, mert sok esetben nem az történik, mint amit én várok, gondolok, szeretnék, ami szerintem a „tökéletes" megoldás. Ilyenkor csalódott leszek, néha dühös is, és mindig szembesülök tökéletlenségemmel, bénaságommal, emberi korlátaimmal, illetve azzal, hogy bármennyire is megfeszülök, nem tudok úgy cselekedni, úgy szólni, úgy odafigyelni, úgy megérteni, mint az én mennyei Atyám. Nem az lesz tetteim és szavaim következménye, mint amit én várok. Sok esetben gyökeresen az ellenkezője történik, mint amire számítok. Ilyen esetekben egyetlen dolgot tudok tenni: hagyni, hogy mennyei Atyám és Jézusom Szentlelke cselekedjen, szóljon, figyeljen oda, értsen meg, irányítsa tetteimet, lényemet. Ha ezt engedem, ha imádkozva hagyom, hogy Ő cselekedjen bennem, akkor kerülnek helyre a dolgok. Ezt bizony sokszor elfelejtem és a magam erejére akarok támaszkodni.

Ezt éreztem akkor is, amikor legutoljára vettem részt a tervezett közösségi házunk főegyházmegyei egyeztetésén. Sajnos újabb körökre van szükség, újabb akadályokat kell leküzdeni, nem minden halad úgy, mint ahogy én várom, ahogy én szeretném. Minden eddigi vallomásban kértem imáitokat. Most újra kérem, és még jobban kérem. Imádkozzunk együtt közösségünkért, albertfalvi testvéreinkért, hogy a Szentlélek töltsön be minket és hagyjuk, hogy Ő működjön közöttünk, bennünk!

Biztos vagyok abban, hogy a Szentlélek munkálkodik abban a képviselő-testületi tagban is, akit most hozok szeretettel elétek, bár azt hiszem, hogy sokatoknak nem kell Mickó nénit bemutatni, hiszen mind az iskolából, mind az áldoztatás szolgálatából sokan ismeritek buzgóságát, odaadását. Fogadjátok szeretettel bemutatkozását!

Röviden beszélj magadról, kérlek! Szülők, testvérek, családod, albertfalvi kötődésed.

Nagycsaládban nőttem fel, négyen vagyunk testvérek. Szüleim, miután édesanyám a húsvéti időben megérkezett az Úrhoz, már együtt dicsérik az Atyát odaát. A sorban én vagyok a második, egy bátyám van, egy húgom és egy öcsém. Édesapám műszaki ember volt, villamosmérnök. (Nyugdíjas éveiben őstranszformátorokat készített, ezek láthatók is az Elektrotechnikai Múzeumban.) No, ebből semmit sem örököltem. Édesanyám ízigvérig tanító néni volt, nagyon szeretett a gyerekek között lenni. Ebből kaptam én is sokat.

Lacival 38 éve élünk házasságban, két gyermekünk született, ők négy unokával ajándékoztak meg eddig.

Én nem tudok beszámolni születésem óta létező albertfalvi kötődésről. A Don Bosco iskolával egyidős az albertfalvi létezésem. Szépen apránként nőttem bele a plébániai közösség életébe. Nagyon sok éve történt már, hogy Bató Andris meghívott bennünket az ősházas közösségbe. Ez volt az a pillanat, amikor azt érezhettük, hogy Albertfalva befogadott minket. Azóta, főleg hittantanár voltomból kifolyólag, egyre több és több feladatom lett, már nem csak hittanos, hanem közösségi is.

Mi volt az első emléked az albertfalvi templomról?

Az albertfalvi templomban 1992 tavaszán jártam először, amikor a Don Bosco iskolába tanárokat, tanítókat kerestek. A felvételi beszélgetésre jövet beléptem a templomba imádkozni, kérve Isten segítségét. Szorongva néztem körül: ezen túl – ha a Jóisten úgy akarja – ez lesz az otthonom. És úgy akarta!

Mi a legkedvesebb emléked a templomi közösséggel kapcsolatban?

Nagyon szeretem az elsőáldozási ünnepkört. Élvezem a felkészülést, gyönyörű az ünnepi szentmise. Szépek a gyerekek az egyforma hófehér ruhában, gyertya a kezükben. Csupa megilletődött arcocska. Valóban kis angyalkáknak tűnnek. De ennél is meghatóbb látni őket, ahogy szorongva belépnek a gyóntatószékbe – előtte kiskeresztet kérnek – majd dolguk végeztével, szinte kirepülnek a föld fölött lebegve a boldogságtól. Meg is kérdezik sokszor: „Mikor mehetek legközelebb?" Ez pedig a gyóntató atyákat dicséri.

Egyébként az Oltáriszentséggel mindig is bensőséges kapcsolatom volt, különösen szeretem a szentségimádási alkalmakat. Napi látogató vagyok karanténon innen és túl. Az áldoztatás lehetősége pedig rendkívüli, minden álmot felülmúló ajándék. Minden egyes áldoztatás egy-egy „Jézus-ölelés". Az elmúlt négy hónap pedig kivételes kegyelmeket adott azzal, hogy nagybeteg édesanyámnak vittem a kórházba az Úr Jézust.

Voltak-e meghatározó személyiségek, kapcsolatok, akik Albertfalvához köthetőek? Kik voltak ők, milyen emlékeid vannak velük kapcsolatban?

Elsősorban Albertfalva papjaira tudok hálával gondolni. István atya megadta nekem a bizalmat, felvett a tanítók sorába, majd egy évvel később a hittantanárok közé is, pedig még be sem fejeztem a tanulmányaimat. Később is, nyugdíjas korában, többször jártam nála, csak úgy beszélgetni. Majd Antal atyától nagyon sokat tanultam alázatosságból, emberszeretetből, a Biblia mindent gyógyító hatásáról. Az isteni irgalmasságot úgy tudta sugározni, hogy sokszor könnyezve jöttem ki a gyóntatószékből. Ez egyébként most is ugyanígy van. Ezt a bennem érlelődő istenszeretetet mélyíti napjainkban az a sok kegyelem, amit Henrik atyán keresztül ad a Jóisten. De csupán az atyák működése kevés volna közösség nélkül. Az, hogy befogadtatok Lacival minket, „gyütt-ment"-eket, sokat lendített az életünkön.

Most már ott tartunk, hogy mindent az albertfalvi közösségnek vetünk alá.

Kérlek, csatolj egy régi fényképet az albertfalvi közösségről és pár szóval mutasd be a képen lévőket!

A kép 2004-ben készült Máriagyűdön. Antal atya minden májusban szervezett egy zarándoklatot valamelyik Mária-kegyhelyre a bibliaóra résztvevőinek.

Ezeket a péntek esti órákat nagyon szerettük, ki nem hagytunk volna egy alkalmat sem. Itt éppen a kegytemplom kálváriáján keresztutat járunk.

Melyik a kedvenc szentírási szakaszod, miért?

„Hiszen nem ti szóltok, hanem a Szentlélek.” (Mk 13,11) Legalább húsz évvel ezelőtt kaptam azt az impulzust, hogy válasszak magamnak életigét. Gondoltam, mi sem könnyebb ennél, hiszen a Szentírásom tele van aláhúzott, kedvenc mondatokkal. Kinyitottam, és akkor jelentkezett a bőség zavara: melyiket szeressem a legjobban? Evezz a mélyre! Mi a hivatásom? Mely élethelyzetekben van szükségem leginkább segítségre? Mikor fordulok az ég felé leggyakrabban? Így jutottam el a Szentlélekhez. Persze ez a mondat nem tartozott az aláhúzott kedvencek közé. Most már annál inkább! Állandó, napi kapcsolatban vagyunk, akár hittanórára, akár lelkigyakorlatra, továbbképzés vezetésére, zarándoklatokra, vagy táborokra készülök: Jöjj, Szentlélek Úristen…

Előfordult, hogy hittanórán olyan gondolatok jöttek, amivel nem is készültem. A Szentlélek adta. Nevelési helyzetekben is sose gondolt megoldást adott a számba a Lélek. Vagy otthon hiába ültem a papírom fölött okos gondolatokra várva. A szentségi Jézus előtt mindezek megérkeztek. Erre a beszélgetésre is imaórával készültem, hogy a Lélek súgjon, a bennem lakó Krisztust mutassam, ne magamat.

„Előfordult, hogy hittanórán olyan gondolatok jöttek, amivel nem is készültem. A Szentlélek adta. Nevelési helyzetekben is sose gondolt megoldást adott a számba a Lélek.”

Mi a feladatod a képviselő-testületben és ez konkrétan milyen teendőket jelent?

A testületbe még Antal atya idején kerültem. Akkor elsősorban a hitoktatás összefogása volt a feladatom, az iskola és a plébánia közti kapcsolattartás. Majd elkezdtem intenzíven foglalkozni a közösség építésével, közösségi napok, táborok szervezésével.

A jelenlegi testületben is hasonló feladataim vannak. Henrik atyával karöltve próbáljuk erősíteni a plébániai katekézist. Nem egyszerű! Konkrét feladataim az elsőáldozókkal vannak, az idén különösen hangsúlyos az eucharisztikus kongresszusra készülve. Én vagyok a kapcsolattartó, szülői értekezletek, regisztráció, jegyvásárlás, és sok más. Újabb kihívás a kongresszus elhalasztása. Ehhez kapcsolódik a gyerekek hittantáborának szervezése, lebonyolítása. Hely, időpont, támogatás keresése, toborzás, téma megbeszélése, kidolgozása. Persze az évek alatt kialakult egy jó kis csapat. Mindenki tudja a dolgát.

Ezen kívül a családos közösségek pasztorálása és újak szervezése is az én dolgom. Konkrétan ez azt jelenti, hogy különböző programokat szervezek, hogy tudjunk egymásról, megismerjük egymást. Ilyenek pl. a péliföldszentkereszti-, és a csíksomlyói zarándoklatok, a családos táborok, a Szentcsaládjárás. Sok új családközösség létrejötte a táborok gyümölcse. Nagyon szeretem ezeket, főleg a lelki készülődés lelkesít.

Miért tartod fontosnak a képviselő-testületi munkát? Miért vállaltad el?

A közösséget szolgálni, visszaadni a Jóistennek azokat a képességeket, amit ajándékozott, ezért születtünk a földre mind.

A testület munkájában szeretnék egyensúlyt tartani a lelki és anyagi-fizikai feladatok között. Nem könnyű, főleg a folyamatos építkezés miatt. Állandóan pályázat, tervek, kérelem, szabályok. Nem az én világom. Ebben a helyzetben szeretném elérni, hogy a lelkek építése legalább olyan fontos legyen. Legyen kivel megtölteni a felépülő közösségi házat! Sokkal több imapályázatot kellene küldenünk Krisztusnak!

A képviselő-testület tagjaként milyen mottót választanál magadnak?

Az életige egész életre szól, minden helyzetre. De ha mindenképpen választani kell mást, akkor ez volna: *„..hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.”* (1Jn 1,3)

A fentiekből is kiderül, hogy a közösségépítés a szívügyem. Olyan közösségé, aminek középpontjában a Szentháromságos Isten áll.

Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Vas Gabesz

Társasjáték ajánló

Kedves Anyukák, Apukák! A karanténba zárt hetek alatt biztosan „elkoptattatok” már minden társasjátékot otthon. Néhány bibliai témájú játékot szeretnék nektek ajánlani, amelyekkel felfrissíthetitek a családi készletet.

Eucharistia

A játék célja, hogy a nyertes eljusson a tábla közepén elhelyezett monstranciához. Ezt misekellékek összegyűjtésével érhetjük el. Ha úgynevezett kérdésmezőre lépünk, akkor egy másik játékos egy kártyáról egy kérdést olvashat fel, és ellenőrizheti is, hogy helyes-e a válasz. Ilyen kérdés például, hogy miként lehet kézbe áldozni. De van imamező is. Mivel az ima segít, ezért erre a mezőre lépve újra dobhat a játékos, aztán továbbléphet. Ha olyan mezőre érkezik, amely azt jelzi, hogy „késett”, akkor büntetést kap, kimarad a dobásból. Lehet misekellékkorongot is szerezni, amely elajándékozható, de az is előfordulhat, hogy büntetésként kell adni. Aki a bűnbeesés mezőre lép, az csak páratlan szám dobásával mehet tovább. A karitász mezőre lépéskor mindenkinek kell misekorongot adni, hiszen adakozni jó… A játék tehát oktat, de a szerencsén is sok minden múlik, ezért nem biztos, hogy az nyeri meg, aki a legtöbbet tud. Ez és a többi szabály adja a játék izgalmát.

Bibliai memóriajáték

A játékot ketten, vagy annyian játszhatják, amennyien elférnek kényelmesen egy asztal körül. A kártyákat összekeverjük és lefelé fordítva az asztalra rakjuk. A legfiatalabb kezdi a játékot.

Két kártyát megfordít és ha egyformák, akkor az övé lehet... ha nem, akkor visszafordítja és mindenki megpróbálja megjegyezni azok helyét. Sorra mindenki húz kettőt, és addig folytatják az izgalmas játékot, amíg a kártyák el nem fogynak. Az győz, akinek több kártyája van! A kártyákon bibliai szereplők, vagy újszövetségi események láthatók, amiket így a játék során könnyen megtanulhatnak a játékosok!
Ajánlott korosztály: 4+

Úton útfélen

A gyerekek maguk építik a játéktábla úthálózatát, melynek útvesztőjében a Bibliából is ismert állatok, tárgyak „vesznek el" a játék során. Ezeket kell a játékosoknak megkeresni. Ki gyűjt össze többet? Ez itt nemcsak a szerencsén múlik, hanem a jó tájékozódó képességen, helyes döntéseken is. A játék több változatban is játszható, kisebbek és nagyobbak, Bibliát ismerők és nem ismerők részvételével egyaránt. Bibliai állatok, növények, tárgyak keresése egy olyan útrendszerben, melyet a játékosok maguk építenek 80 db útvonalkártya segítségével.
Ajánlott korosztály: 5+

Bibliai kincskereső

A hat kategóriába sorolt kérdésekre jó választ adva gyűjtheti össze a játékos a hat különböző kincset. Két segítségre is lehetőséget kaphatnak a játékosok: telefonos (internetes) ill. bibliait. A kihajtható, nagy játéktáblán kell végighaladni a színes bábukkal és minél előbb célba érni. A játékosoknak több mint félezer kérdéskártya segít abban, hogy játék közben megismerjék és megtanulják a fontosabb bibliai eseményeket, személyeket és igéket. Játékosok száma: 2-6 személy.
Ajánlott korosztály 9+

Jézus nyomában

Mennyire ismered Jézus életét és tanításait? Ezzel a játékkal most próbára teheted a tudásodat és közben új ismeretekre tehetsz szert. Akkor se bízd el magad, ha már ezerszer hallottad a csodálatos halfogás és a tékozló fiú történetét, mert a furfangos kérdések néha becsapósak. És nem árt szemfülesnek lenni, mert az apró részletek is fontosak! A játéktábla a Jézus korabeli Palesztina térképét ábrázolja, ezt a területet kell bejárniuk a játékosoknak, miközben különféle bibliaismereti kérdéseket kapnak. Feleletválasztós, történetmesélős, válaszolós, „Mi nem illik a sorba?" és tippelős kérdések megválaszolásával adhatnak számot arról, hogy mennyire ismerik Jézus életének eseményeit és tanításait. Közben lehetőségük van az együttműködésre, de a harcra is. Így minden játékos kialakíthatja a számára legkedvezőbb stratégiát. A játék célja, hogy a résztvevők minél több területre eljussanak, minél több jó választ adjanak, és közben a kapcsolataik is épüljenek a harckészség és az együttműködés által. A kérdéskártyák különböző szintűek, a könnyebb kártyákkal már gyerekek is játszhatnak, a nehezebb kérdések pedig még a felnőttek és a Bibliát jól ismerők számára is tartogatnak kihívást és újdonságokat.
Ajánlott korosztály: 10+

Bogi néni

Hány szentet ismersz fel?

Összesen 20 szentet rejtettünk el különböző emoji jelekkel minden sorban, akiket meg kellene neveznetek. Ne kapkodjátok el, lassan gondoljátok végig, milyen jeleket láttok, melyik szenthez kötődhetnek! Sok sikert kívánunk!

1. .....

2. .....

3. .....
4. .....
5. .....
6. .....
7. .....
8. .....
9. .....
10. .....
11. .....
12. .....
13. .....
14. .....
15. .....
16. .....
17. .....
18. .....
19. .....
20. .....

1. Szent Péter, 2. Szent Miklós, 3. Szent Erzsébet, 4. Szent Márton, 5. Szent Mihály, 6. Szent Gellért, 7. Szent István, 8. Szent Imre, 9. Szent Flórián, 10. Nepomuki Szent János, 11. Assisi Szent Ferenc, 12. Szent II. János Pál pápa, 13. Szent György, 14. Szent Sebestyén, 15. Szent Kamill, 16. Szent József, 17. Szent László, 18. Szent András, 19. Szent Margit, 20. Bosco Szent János

Karantén szikrák

„hagymák és rózsák”

A karantén ideje alatt sokatokkal beszélgettem különböző formában. Tartalmas, komoly, könnyes és olykor igen vicces pillanatok voltak ezek. Egy séta alkalmával, a kertészkedő gazdákat figyelve fogalmazódott meg bennem, hogy milyen ajándékok ezek. A Lélek kegyelmében megláthattam, hogy életünk(-tem) és hitünk(-em) milyen tisztuláson megy át egy-egy ilyen pillanatban. Megérintett az a szeretet, ahogy az Úr megszabadít ezekben a helyzetekben mindannyiunkat. Hálára indított.

Elhatároztam, hogy veletek is szeretném megosztani ezt az élményt. Gyűjtögetem azóta az élmény „vöröshagymákat és rózsákat”, amik néha megtévesztően hasonlóan tudnak kinézni.

KÉRLEK, SEGÍTSETEK A GYŰJTÖGETÉSBEN!

Ha nálatok is kikelt egy-két „csodanövény”: gyerekmondás, felnőtt vicc, családi történet, rajz formájában, fényképben, stb. és szívesen megosztanátok a közösséggel, akkor névvel, vagy név nélkül **küldjétek el a *zsriszterer@gmail.com* e-mail címemre!** (Válaszlevélben egyeztetünk.)

Szeretném a meglévőkkel együtt a hasonló életpillanataitokat a szeptemberi (járvány utáni) számban megjelentetni, és még ha csípi is a szemünket az emlék, akkor is újraélni, újra nevetni rajta. Kicsit messzebbről tekintve rá, kicsit könnyedebben és talán másképp...

Engedjétek meg, hogy bemutassam a gyűjteményem néhány darabját:

Kimentem az erkélyre énekelni. A szomszédok megdobáltak paradicsommal, paprikával, hagymával. Vacsorára lecsó lesz...

Jó is ez a másfél méter távolságtartás, no meg a maszk, mert így jó sok fokhagymás piritóst ehetek, senki nem fogja érezni rajtam!

Megkértem minden ismerősömet: írjátok rá a maszkra a neveteket, mert nem tudom, hogy ki az, aki rámköszön!

caritas hungarica

AZ ÖN SEGÍTSÉGÉRE IS SZÜKSÉG VAN!

Segélyszervezetünk tevékenységének minél szélesebb körben való folytatásához elengedhetetlen szükségünk van támogatóink nagylelkű adományaira. Az országos, katasztrófa és nemzetközi programok támogatásával Ön hatékony részesévé válik munkánknak.

Anyagi támogatást szervezetünk az alábbi bankszámlaszámon tud fogadni:

Raiffeisen Bank 12011148-00124534-00100008

Kérésére örömmel küldünk postai csekket is.

Nagylelkű támogatását hálásan köszönjük!

MIRE ELÉG AZ ADOMÁNYA?

2 500 Ft	Egy vetőmagcsomag, amely 200 m^2 nagyságú kertben a család éves zöldségigényét biztosítani tudja.
5 000 Ft	Egy higiéniai csomag. Egy hétvégi élelmiszercsomag. Egy iskolatáska.
10 000 Ft	Egy vészhelyzeti kríziscsomag (élelmiszer, higiéniai eszközök).
25 000 Ft	Egy köbméter tűzifa. Egy gyermek heti táboroztatása.
50 000 Ft	Egy vaskályha. Egy család lakóházának rendbetétele (festés, udvarrendezés) önkéntes munkával. Egy család egy havi lakhatásának segítése.

„Lelkünket az Úr hordozza,
ő segít meg s oltalmaz minket.
Valóban, benne örvend a szívünk,
és szent nevében reménykedünk.
Legyen, Uram, irgalmad rajtunk,
amint benned bizakodunk! ”
(Zsolt 33,20-22)